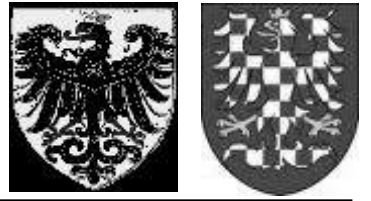

NOVINY

Volume 5 Issue 189 (689)

CZECH AND SLOVAK AUSTRALIAN NEWSPAPER

1. XII. – 14 .XII. 2025

PP 100003424

DO KAŽDÉ RODINY KRAJANSKÉ NOVINY (Fr.Hrabica †)

PUBLISHED FROM JULY 1999

Stručné zprávy.

Pondělí 1. prosince
pokračování na str. 2

Slovo vydavatele:

Jeden se opravdu nestačí divit. Kolik lidí se mezi námi vyskytuje a kteří mají podivné utkvělé představy zcela opačné od reality. Už jsem viděl několik rozhovorů, zatím to byly jen dámy, které si myslí, že jsou ty nejkrásnější na světě. Zrovna včera byl, opět interview se zruďnou dámou. Rty jako buřtíky, obličej jak plastická maska z filmu hororu, prsa jak balony a hovořila o tom, jak je neskutečně krásná a výjimečná neb utratila statisíce za plastiku, což, jak prohlásila, jí dělá jednu z nejkrásnějších na světě.

Jeden neví, co si má myslet, jestli je to jen nahrané anebo jsou ty lidi opravdu tak neskutečně blbí, když prohlásí že:

„By se měla zrušit gravitace a vynález gravitace byl velký omyl.“

Co se stane s vodou když se ochladí na minus 100 stupňů? „Začne se vařit, ale obráceně.“ Nebo, že ubozí muslimové trpí pod jhem křesťanů a židů, jsou hromadně zabíjeni a jsou jim odmítány základní lidská práva. Nebo, že aboridžinci jsou vyspělá a nejstarší kultura na zemi a do Austrálie přišli před 230 000 lety. Nebo když bílá blondýnka tvrdí, že je aboridžinka a vychrtlý stařeček se vydává za ženskou a vnucuje si vstup na ženské záchodky či to šaten. Vrchol, všeho je, když politici a hlavně noviny, televize a rádio je v tom podporují.

Přeji všem milým čtenářům všechno nejlepší a hlavně dobré zdraví a pohodu v tomto roce 2026 **chtěl bychom si pomáhat.**

Chanuka je svátek světla a dezolátů

Benjamin Kuras

Oslavu světla zdědily Vánoce po Chanuce. Čeští Židé samou touhou po světle rádi slaví obojí. Neporušují tím žádné příkázání, neboť nikde v rabínských zákonech neexistuje zákaz nosit si domů stromek a věšet na něj baňky. Je to dokonce ještě víc košer než výnos newyorských liberálních rabínů, že Žid smí jíst vepřové jen v čínské restauraci.

Historicky se to má takto: kdyby nebylo událostí, které Chanuka oslavuje, zanikl by judaismus, Bůh by zmizel, než by stačil zplodit syna, a nevzniklo by křesťanství. Tyto historické události jsou nadmíru politicky nekorektní, anti-woke, až téměř dezolátské, a my si je zde stručně povíme.

Hrdiny jsou rodina Makabejců, o nichž jsme čítali za našeho socialistického mládí v napínavé knize „Moji slavní bratři“ od amerického autora Howarda Fasta, u nás arcipopulárního svým členstvím v americké komunistické straně. V jeho podání se nám Makabejci jeví jako pokrokoví partyzáni bojující proti imperialismu.

Dnešním pohledem by však Makabejci byli nacionalisté, anti-multi-kulturalisté, šovinisté, xenofobové a specificky grekofobové a okupantofobové, a nějaký tehdejší woke politik jim určitě nadával fašounů a dezolátů, vedle nichž normální člověk nemůže žít.

Jeruzalémská kavárna

Tím typickým normálním člověkem byl tehdy v Judeji – okolo roku 170

před Ježíšovým narozením – kulturně pořečtělý Žid, který se sice nepřestal pokládat za Žida, ale spíše už toužil být Řekem židovského vyznání, z něhož si však začínal vybírat, co mu s tím řectvím ladilo a odkládat, co se mu jevílo nepokrokové.

Jak už to s okupacemi a okupanty bývá, zpočátku se s nimi domorodci sžívají tak, že jejich zvyky a tradice tolerují v zájmu klidného multikulturalismu a politické korektnosti, ale jak si na ně postupně zvykají a přizpůsobují se jim, okupace se mění z multikulturální na monokulturální s tím rozdílem, že tou monokulturou přestává být ona tradiční domorodá a stává se jí ta pokroková okupantská. S jejím nastolováním vesele kolaboruje část národní elity, která pod rouškou tolerance a lásky k bližnímu – neboť bližním přece není jen domorodý Žid, ale i okupující Řek – začne perzekvovat tu druhou, netolerantní část elity, které spílá xenofobů, zatímco ona ji zpětně častuje přízvisky jako „Uctívači sluníčka“ a „Jeruzalémská kavárna“.

Pořečťování, znesvěcování chrámu, zákazy šábesu, obřizky, hebrejských náboženských textů a podobných nepokrokovostí mezitím sílí a někteří xenofobové se raději nechávají krutě mučit a zabíjet, než by se poklonili

soše řeckého boha nebo spolklí žvanec vepřového. Xenofobie vrcholí, když císař Antiochos zvaný Epifanes čili zjevený, ale xenofoby přezdívaný Epimanes čili pomatený, zakáže poslední zbytky židovských tradic, vyrabuje ze svatého chrámu všechny poklady a pokladnice, rozestaví v něm řecké bohy a nechá mezi nimi pobíhat prasata.

Makabejští

Kolaborantští zkorumpovaní chrámoví kněží slouží bohoslužby dál a žehnají v nich řeckým bohům. A tak jednoho dne roku -167 notorický xenofob Matyáš z rodu Hašmonejců, sám též kněz, ale Jeruzalémskou kavárnou za svou xenofobii z chrámové instituce vypuzený, zabije kolaborantského papaláše prikazujícího mu sloužit pohanskou bohoslužbu. Prchá se svými pěti syny do hor a vzkazuje do Jeruzaléma, že okupanty rozmlátí na cimprcamp. Od jeruzalémských příznivců si za to vyslouží přezdívku Makabi, což znamená kladivo. Jeruzalémská kavárna na něho a jeho syny vydá trestní stíhání za podněcování nenávisti k etnické skupině. Ale xenofobní lid se k Makabejcům přidává s heslem „Je suis kladivo“.

Nejstarší z Matyášových synů jménem Juda už velí osmitisícové partyzánské armádě, která okupanty kosí po desetitisících při každé bitvě. Doslova „kladivové“ překvapivými úderými na okupační oddíly a opětným okamžitým zmizením do hor, kam si okupanti netroufají, tráví Makabejci další tři roky, než obrovskou přesilu řeckých okupantů pomlátí a z Judeje vypráskají, chrám vyčistí a nechávají tam Tvůrce Vesmíru vykonat zázrak osmidenního svícení jednodenní dávkou oleje. Poučením ze vzpoury makabejských je dnešní izraelské přísloví, „aby mohl být Žid realista, musí pracovat na zázracích.“

Svobodný stát a Desatero

Makabejci tak nastolují opět svobodný židovský stát, jemuž povládnu sto let coby nová dynastie Hašmonejců, než podlehnou Římu a dalšímu kolaborantovi jménem Herodes. Ti však už, historií poučení, budou pečlivě dbát, aby náboženské tradice přežily a platily daně podle hesla Boží Bohu, císařovo císaři.

Tak nám Makabejci zachránili Desatero, lásku k bližnímu, neprznění dětí a pokrevních příbuzných, nekonání zla dobrým lidem, soucit a svědomí, šábesový odpočinek, smysl pro svobodu spojenou s odpovědností a spoustu podobných vynálezů, které vůbec nejsou tak samozřejmé, jak nám

dnes připadají a které by taky mohly neexistovat, nebýt makabejských xenofobů.

Za ty celý týden s díky zažeháme svíčky na osmiramenném svícnu, jimiž křísíme tradici opětného znovuzasvěcování a přijímáme úkol předávat makabejskou svobodu dalším generacím, a to i s rizikem, že nás nějaká kavárna obviní z xenofobie.

Chcete-li k tomu trochu mystické symboliky, tak osmiramenný chanukový svícen odpovídá osmičce jako symbolu věčnosti a nekonečnosti, vyšší duchovní sféry a tvorby zázraků. Osmitónová oktáva je zárukou harmonie. První biblické příkázání v den zero, znějící „Budiž světlo“ je rozsvícením existence do tmy neexistence. Vdechnutí tvaru a řádu do bez tvarosti a chaosu. Probuzení vědomí ze spánku nevědomí.

Tvoření světla – a následně všeho užitečného – má tři fáze: budiž – bylo – a viděl, že to je dobré. Nápad – provedení – schválení. Nápad, který není proveden, jako by nebyl. Provedení, které není schválené – čili není někomu k užítu – není tvorbou, nýbrž bezúčelným šmrdláním. Slovy upáleného renesančního kacíře Giordana Bruna „činnost, která nevede k tvoření užitečných věcí, se Bohu protiví“.

V našem dnešním světě takových činností přibývá čím dál víc. Když se nechají provozovat zatměně, bují a stává se z nich tmářství. Když si na ně posvítíme, ukážou se nám v celé své zbytečnosti a škodlivosti.

Ztráta rozlišování tmy a světla

V následujícím verši Tóry vidíme Tvůrce vesmíru „oddělit světlo od tmy“. Rozlišovat užitečné od neužitečného, správné od nesprávného, dobro od zla. Na této schopnosti rozlišení stojí všechny úspěchy naší civilizace. Ta se dostává do krize pokaždé, když tuto rozlišovací schopnost ztrácí nebo se jí zřídá. V jedné z takových krizí se nachází dnes. Přestává si svítit a přijímá zatmění jako přirozený stav světa. Odměňuje padouchy a trestá poctivce. Zvýhodňuje pachatele nad jejich obětmi.

Nechává svoje mysli okupovat vetfelci, kteří – jako řečtí okupanti v Judeji – se jí snaží vymazat z paměti tradice, principy a direktivy, které ji činí tvořivou, laskavou a férovou. Přijímá, podle proroctví George Orwella, naruby obrácené myšlení jako přirozené a perzekvuje ty, kdo se ještě snaží vidět reálně a myslet racionálně.

Račte otočiti list

Mailing address:

NOVINY P.O.BOX 3335, REDFERN, NSW 2016

further information and advertisements rates <http://noviny.20m.com>

Publisher Publisher and Editor-in-Chief: Vratislav Ricardo Eugène Maria Jan-Křtěl BEJŠÁK-COLLOREDO-MANSFELD, ph.: 02 9319 6380 / 0414 540 465 e-mail: noviny@exemail.com.au nebo/or nesemvamnoviny@gmail.com. NO FAX MEMBERSHIP / ČLENSKÝ POPLATEK: one year AUS\$ 95.00, a half year / na půlrok AUS\$ 50.00. Evropa a Amerika AUS\$150 na rok včetně poštovního (noviny se tisknou každé druhé pondělí / printed every second Monday).

Kto zabil Viliama Žingora?

alebo o výpovediach jeho niekdajších vrahov, ktoré skončili po roku 1968 v trezore

Nedávno sme si pripomenuli 75 rokov, teda celé trištvrtstoročie, čo padol na súde trest smrti pre partizánskeho veliteľa Viliama Žingora.

Aj my si v našej relácii jeho smutný osud pripomenieme - cez spovede tých, ktorí sú zaň zodpovední - počuť vyšetrovateľov, prokurátorov a sudcu, ktorí kedysi poslali Žingora a jeho dvoch priateľov z odboja na smrť.

Písal sa 21.október 1950, keď padol na súde trest smrti pre partizánskeho veliteľa Viliama Žingora a jeho dvoch kamarátov z odboja Ladislava Nosáka a Samuela Bibzu.

O necelé dva mesiace - šesť dní pred Vianocami, 18.decembra 1950 všetkých troch aj popravili.

Ostatní odsúdení z procesu skončili na dlhé roky vo väzení. Takmer ďalších 20 rokov sa o tom celom nesmeli vôbec hovoriť a popravení aj odsúdení dostali od režimu nálepku zradcov. Až pri uvoľnených 60.rokoch prišla možnosť pre obete a pozostalých očistiť svoje meno.

V roku 1968 začal mapovať novinár Roman Kaliský rehabilitačný proces s odsúdenými so Žingorovho procesu, kde mohli po prvýkrát po 18 rokoch prehovoriť odsúdení - teda tí, ktorí prežili.

Stretli sa tu pozostalí po popravených a tí, ktorí ich poslali na smrť. Tí však na rehabilitačnom procese vystupovali paradoxne v pozícii svedkov. V konfrontácii sa tak stretli sudcovia, prokurátori a vyšetrovatelia a ich obete.

Výpovede tých, ktorí Žingora a jeho priateľov z odboja poslali na smrť, priniesol v roku 1968 unikátny film Romana Kaliského Rehabilitácia Žingora, ktorý skončil následne po okupácii v trezore.

Niesli tí, ktorí poslali Viliama Žingora na smrť kedysi za to zodpovednosť? Alebo išli snahy o spravodlivosť dostratena?

V našej relácii pri 75 rokoch od popravy Viliama Žingora zaznejú v plnej miere mená jeho vrahov a aj ich výpovede zachytené 18 rokov od jeho justičnej vraždy.

Viac už Rádio Slovensko - Biele miesta 20.storočia

Úrad konštatuje:

Transformácia ÚOO je v rozpore s Ústavou aj judikatúrou Európskeho súdneho Dvora

BRATISLAVA – 2025-12-Pozmeňujúci návrh k vládnemu návrhu zákona, ktorý transformuje Úrad na ochranu oznamovateľov (ÚOO) problémy neodstránil, stále je v rozpore s Ústavou SR, právom Európskej únie (EÚ), judikatúrou Európskeho súdneho dvora (ESD) aj záväzkami z Plánu obnovy. Konštatuje to úrad v reakcii, ktorú poskytol odbor prevencie a komunikácie ÚOO.

„Návrh na rušenie úradu a jeho nahradenie novou inštitúciou naďalej zostáva. A to je problém nielen z hľadiska európskeho práva, ale aj doterajšej judikatúry Európskeho súdneho dvora a našich záväzkov v súvislosti s Plánom obnovy,“ zdôrazňuje ÚOO.

Európska komisia podľa úradu prostredníctvom svojho hovorca ešte minulý týždeň uviedla, že viaceré prvky nového zákona vyvolávajú silné obavy vo vzťahu k právu Európskej únie. A tie sa týkajú najmä plánovaného zrušenia existujúceho úradu a následného predčasného ukončenia mandátu vedúceho úradu. Úrad rovnako

poukazuje na to, že aj podľa judikatúry ESD sa predčasné ukončenie funkčného obdobia štatutárneho zástupcu príslušnej inštitúcie považuje za zásah do jej nezávislosti.

ÚOO varuje pred porušením práva EÚ

Pripomína tiež, že zriadiť nezávislý úrad je taktiež podmienkou v Pláne obnovy, z ktorého bol financovaný rozbeh Úradu na ochranu oznamovateľov. „**Stále tak platí, že nový zákon bude nielen v rozpore s európskym právom, ale Slovensko môže prísť aj o ďalšie európske prostriedky a vystaviť sa riziku pokuty,**“ odkazuje ÚOO s dôvetkom, že v návrhu zároveň naďalej ostáva možnosť retroaktívne preskúmať a rušiť už v minulosti udelené ochrany, čo je nielen v rozpore s právom EÚ, ale aj Ústavou SR.

Poslanci rokujú v skrátenom legislatívnom konaní o návrhu zákona o Úrade na ochranu obetí trestných činov a oznamovateľov protispoločenskej činnosti v druhom čítaní. Nahradiť má ÚOO. Za pozmeňujúcim návrhom, predloženým v Národnej rade SR, stoja poslanci Hlasu-SD. Chcú zosúladiť legislatívu s európskou smernicou. V zákone by nemusela byť možnosť zamestnávateľa nechať ochranu oznamovateľa preskúmať. Vypustiť sa má aj podmienka, aby bol oznamovateľ v pracovnoprávnom vzťahu s osobou, ktorej činnosť oznámil.

Budapešť, 30. októbra 1956

György Berki (1940-1956), ktorý zomrel dve hodiny po fotení, a Julianna Sponga (1937-1990), ktorá neskôr utiekla do Austrálie cez Švajčiarsko.

Fotografia Američana Russela Melchera, publikovaná ako úvodný obrázok spravodajstva Paris Match o Maďarsku 10. novembra 1956

Zdravý život Slovákov trvá len 57,5 roka.

Tri veci by sme mali robiť úplne inak, upozorňujú experti

Simona Gálová

Najväčšími zabijakmi sú stále tie isté dve ochorenia

Slovensko patrí medzi krajiny, kde dĺžka života rastie pomalšie než európsky priemer a čo je ešte znepokojivejšie – veľkú časť života trávim v chorobe. Ako informovala agentúra SITA, kým Európania v dobrom zdraví prežijú približne 63 rokov, Slováci len **57,5**. Tri veci totiž robíme veľmi zle, varujú experti.

Choroby nepoznajú vek

Podľa údajov Eurostatu žije priemerný Slovák 78,5 roka, zatiaľ čo priemer EÚ je 81,7 roka. Ešte výraznejší rozdiel však vidieť, keď sa pozrieme na roky prežité v zdraví. Slováci až viac než štvrtinu života prežijú s diagnózami, ktoré **obmedzujú kvalitu života**. Odborníci upozorňujú, že nejde o štatistiku, ktorá sa týka „*tých druhých*“. Týka sa nás všetkých – mladých aj starších.

Najväčšími zabijakmi Slovákov sú stále **kardiovaskulárne ochorenia a rakovina**. Len v roku 2024 si ochorenia srdca vyžiadali viac než 24-tisíc životov – jedno úmrtie každých 20 minút. Rakovina je druhá najčastejšia príčina smrti a ročne pripraví o život viac než 13-tisíc Slovákov. Novým alarmujúcim trendom je **rast duševných ochorení**. Za tri roky pribudlo 28-tisíc pacientov, pričom podľa WHO má duševnú poruchu jeden zo siedmich adolescentov vo veku 10–19 rokov. Dlhé roky sme si mysleli, že vážne ochorenia sa týkajú len starších, dáta však hovoria presný opak:

- tretina závažných diagnóz sa objavuje u ľudí **mladších ako 45 rokov**,
- v kategórii 18–30 rokov tvorí rakovina **viac než polovicu prípadov**.

Analýza prezentovaná VÚB bankou a poisťovňou Generali tiež vyvrátila mýtus, že invaliditu spôsobujú hlavne úrazy. Až 97 percent invalidít vzniká kvôli chorobám, najčastejšie onkologickým. Dáta jasne ukazujú, že problémom nie je len choroba samotná. Slováci robia tri veci, ktoré výrazne znižujú kvalitu života:

3. Slabá finančná pripravenosť

Expert z banky a poisťovne upozorňujú, že práve slabá finančná pripravenosť domácností a neadekvátne životné poistenie zvyšuje zraniteľnosť pri chorobe.

Prečo to môže skracovať život? Keď nemáme dostatočné úspory, choroba sa stáva stresujúcou finančnou záťažou, čo môže zhoršovať liečbu, spomaľovať rekonvalescenciu a negatívne ovplyvňovať psychický stav. Dlhodobý stres, neistota a nemožnosť zabezpečiť základné potreby rodiny počas choroby priamo ohrozujú zdravie a kvalitu života.

2. Nezdravý životný štýl

Slováci podľa expertov často žijú nezdravo, čo sa prejavuje na kvalite života. Viac než štvrtinu života prežívame s ochoreniami, ktoré výrazne obmedzujú každodenné aktivity. Odborníci upozorňujú, že pohyb, vyvážená strava, dostatok spánku a obmedzenie stresu sú základné nástroje, ktoré môžu život výrazne predĺžiť a spríjemniť.

1. Nedostatočná prevencia a včasné kontroly

Mnohé choroby by sa dali zachytiť včas, ak by sme pravidelne navštevovali lekára, absolvovali skriningy a dbali na preventívne vyšetrenia. Slováci však často odkladajú tieto kontroly, čo vedie k neskorému odhaleniu ochorenia, komplikáciám a zhoršeniu kvality života. Slovensko stále zaostáva v systémovej podpore preventívnych programov od skriningov až po podporu zdravého životného štýlu. Zmena je však možná – a začína pri každom z nás.

Ako zmeniť trend?

Odborníci odporúčajú tri základné kroky:

1. **Zdravší životný štýl** – pohyb, strava, spánok, menej stresu.
2. **Prevencia a včasné kontroly** – pravidelné lekárske prehliadky a skriningy.
3. **Finančná pripravenosť** – úspory a plánovanie rizík.

Experti upozorňujú, že Slováci majú možnosť zmeniť svoj život – nie je to otázka náhody, ale rozhodnutia. Pravidelná starostlivosť o zdravie, pohyb, vyvážená strava a včasné lekárske kontroly môžu **výrazne predĺžiť život v zdraví**. Rovnako dôležité je pripravovať sa na neočakávané situácie, napríklad budovaním úspor alebo základnej finančnej rezervy.

Vrchní padouch Obama

Benjamin Kuras 2025

Za duševně choré, politicky zvrhlé a morálně vadné byli (a někde dodnes jsou) označováni ti ojedinělí komentátoři, kteří za kulisou usměvavé tváře charismatického sympatáka a brilantního rétora začínali během jeho prezidentství tušit, že do Bílého domu možná dorazil onen pověstný neomarxistický dlouhý pochod institucemi, posilovaný islamizací.

A že jeho slib „fundamentální transformace Ameriky“ byl povel k zákulisnímu totalitnímu převratu směřujícímu k vládě jedné marxizované a islamizované strany, jemuž dokázal zabránit jen jeden bezcharismatický nesympaták, nemotorný žvanil a sebestředný diktátor, jakým se Trump díky obamizovaným médiím tehdy jevil bezmála každému průměrnému inteligentovi.

Před jakým velkým malérem Ameriku a svět ten pověstný oranžový pošuk svým druhým vítězstvím a přežitým atentátem zachránil, vychází postupně najevo zjišťováním podrobností, jak úřadování polovědomého Bidena s jeho automatizovanými podpisy bylo pokračováním a málem už úspěšným dokončením obamovské totalitní transformace. Ale teprve teď se potvrzuje Obamův dřívější pokus o státní převrat a svržení řádně zvoleného prezidenta po prvním překvapivém Trumpově vítězství nad Clintonovou v roce 2016.

Možná jste už někde četli, jak Trump perzekvuje své politické protivníky, vymýšlí konspirační teorie o jejich údajné protiústavní činnosti, provádí čistky ve státních úřadech, trestá univerzity za „názory“, a páchá podobné klasické diktátorštiny. Jenže tohle opravdu není jeho dílo.

Obamův pokus o státní převrat odhalila z nedávno odtajněných dokumentů, dopisů a e-mailů krásná noblesní dáma jménem Tulsi Gabbard, někdejší veteránka irácké války a kongresmanka za Demokratickou stranu, z níž v roce 2022 vystoupila a nazvala ji „elitářskou partou válečných štváčů“. Dnes slouží jako šéfka národního zpravodajství, tedy všech tajných špehounských organizací od FBI po CIA. V této funkci se dala do prohlížení všelijakých jejich dosud utajovaných dokumentů a zveřejnila záznamy událostí, které si zde stručně chronologicky poskládáme.

Ruská manipulace

Během roku 2016, za prezidentské volební kampaně, probíhala dvě souběžná kontrastující dramata. Jedním byla anti-trumpovská kampaň Hillary Clintonové označující Trumpa jako kolaboranta s Ruskem, za nadšené podpory mainstreamových médií. K tomu si objednala zcela vymyšlené detaily údajných Trumpových kontaktů s Ruskem od vysloužilého britského špiona jménem Steele. Druhým byly pokusy tajných služeb ověřit údajné nebezpečí ruského ovlivnění výsledků voleb. Jejich výstupem bylo jednoznačné negativum, vyslovené ještě 31. srpna, tedy pár měsíců před volbami. Sdělovalo písemně toto: „Neexistuje žádný náznak ruské manipulace ovlivňující výsledek voleb.“

Tento odhad opakovali šéfové tajných služeb ještě 7. listopadu. Den poté přišly volby, v nichž Trump nečekaně a k zděšení všech pokrokových lidí na celém světě vyhrál. Jenže Obama prezidentoval ještě další dva měsíce do předání úřadu. A tak během nich mezi zpravodajci cirkulovaly e-maily takovéhoho znění:

„Zpravodajská komunita je připravena vypracovat podle prezidentovy žádosti zprávu, která shromáždí informace o nástrojích, jakých Moskva použila a akcích, jaké vykonala na ovlivnění voleb 2016, s vysvětlením, proč Moskva tyto akce řídila, a jak se postupem času přístup Moskvy měnil. Toto úsilí

povede ODNI za účasti CIA, FBI, NSA a DHS.“ Datum dodání prezidentovi stanoveno na 6. ledna.

Nebo takovéhoho znění: „1) POTUS chce obsažný popis, sestavený ze všech dostupných pramenů, a 2) musí to být před koncem jeho prezidentství.“ (POTUS je zkratka President of the United States).

Nebo třeba jeden vyslovující starost, už 22. prosince, aby se stihla „zpráva zpravodajské komunity o ruském vměšování, kterou nám zadal POTUS“.

Mezitím Trumpovu „ruskou kolaboraci“ podle receptu Clintonové kampaně pilně šířila média jako Washington Post, New York Times a CNN, a sám Obama několikrát veřejně vyslovil „obavy z možného ruského hackingu, který by mohl narušit sčítání hlasů a ovlivnit samotný volební proces“. Cílem kampaně bylo zabránit už zvolenému Trumpovi v převzetí prezidentského úřadu.

Cílem Trump

Podrobná a zdlouhavá vyšetřování toto specifické nařčení se prokázala být výmysl. Ale jak si možná ještě někdo pamatujeme, pokusy o Trumpovo svržení podobnými dezinformačními podrazy o jeho takové či onaké údajné kriminalitě pokračovaly po celé jeho prezidentské období. Mainstreamová média s tím blbnou dodnes.

Nejpozoruhodnější na tom všem je toto: Všichni ti zpravodajští šéfové i sám Obama museli vědět, že páchají trestný čin pokusu o státní převrat. Sotva by to asi dělali, kdyby nebyli přesvědčeni, že jim to projde a nikdy se to neodhalí. Čili, že totalitně zkorumpovaná Demokratická strana už povládne na věky. Kdo z nich teď půjde do vězení, se časem budeme dozvídat.

Takže, prosím, o cáklém, trapném, chaotickém, zločinném, diktátorském a kdoví ještě jakém Trumpovi si žvaňte dál. Ale aspoň statečně Tulsi Gabbardové vzdejte hold a pějte slávu. A třeba si i její fotku přišpendlete na stěnu, aby vám připomínala, jak se brání demokracie a svoboda.

Ejakulát má na mozek partnerky blahodárný vliv

Josef pazdera

Před pár lety to žertem u příležitosti svatého Valentýna prohlásil doktor Lazar Greenfield, otisknul to časopis Surgery News a předsedu lékařské společnosti amerických chirurgů to stálo místo. Později se ukázalo, že samci drozofil s pomocí látky ve svém ejakulátu skutečně fungování mozku svým družkám mění. Nyní tvrdí něco podobného u savčích druhů kanadští výzkumníci. Budou se muset militantní feministky Greenfieldovi omluvit?

Svatý Valentýn léčí nemocné .Dr. František Ehrmann, Obrázkový život svatých pro školu a dům, Brno 1899. (Kredit Wikipedia)

Na Svatého Valentýna chtěl být Dr. Lazar Greenfield, president American College of Surgeons [ACS] a současně editor odborného časopisu chirurgů „Surgery News“ vtipný a pronesl památný výrok o tom, že muži mají pro své nejmilejší lepší dárek, než je tabulka čokolády. Měl na mysli sperma, které ženám zlepšuje náladu. Američankám se tím nezavděčil a kampaň vedená pod feministickým praporem nekorektnosti proti jeho osobě nakonec zajistila, že byl z obou funkcí odejít. Nic naplat, že jeho výrok byl pronesen spolu s citací ze studie Gordona G. Gallupy, která skutečně tento úsměvný poznatek dokládá. Gallupovi se před deseti lety na jeho mateřském pracovišti State University of New York at Albany podařilo přesvědčit 293 studentek, aby se mu anonymně

svěřovaly se svým sexuálním životem. Z této studie kromě jiného statisticky průkazně vyplynulo, že studentky, které se svými partnery provozovaly nechráněný pohlavní styk, ve srovnání s těmi, které souložily přes kondom, méně bolela hlava a neměly tolik depresí. Gallupa se svými kolegy to připisoval příznivému účinku látek ve spermatu a publikovaca pod názvem „Does Semen Have Antidepressant Properties?“ vyšla v seriózním vědeckém periodiku Archives of Sexual Behavior. Studie jednak už dost zapadala prachem, nikdo to nezopakoval a navíc jí nutno vytknout, že má své mouchy. Na “blahodárném” účinku mužské živé vody na ženskou mysl se mohlo totiž podepsat ještě něco a sice fakt, že děvčata, která provozovala sex “bez” mohla mít trvalejší vztah než ta, která kvůli příležitostným hrátkám bazírovala na čepičce. A to Gallupova studie nemůže vyloučit, stejně jako účinek antikoncepce. Nicméně novější objevy nepřímou naznačují, že by na jeho závěrech přece jen něco být mohlo.

Prevence proti bolení hlavy - free and natural. (Kredit: Édouarda-Henriho Avrila)

I když se může stát, že stejný faktor nebude u různých zvířat účinkovat stejně, zcela určitě hraje důležitou roli v reprodukci všech savců. Jinak řečeno: Nejen spermie, ale nově i ejakulát hraje výraznou roli v plodnosti respektive neplodnosti. Asi teď nějakou dobu bude v označování zmatek a nebude jasné, jak protein nazývat, zda mu říkat postaru OIF nebo staronovu NGF. Po vzoru vědců i my volíme zlatou střední cestu a tudíž obojí. Takže protein OIF/NGF ve spermatu působí jako hormonální signál, který prostřednictvím hypothalamu řídí hypofýzu. Ta na povel spouští kaskádu hormonálních dějů na jejímž konci je kromě jiného, signál pro vaječníky upozorňující je, že nastal příhodný čas k uvolnění vajíčka.

Na základě poznatku, že OIF a NGF vyvolávají stejný efekt u celé řady druhů a jde-li o tak „stejnou“ molekulu, že se vzájemně mohou mezidruhově zastupovat (neuronální růstový faktor izolovaný z podčelistních žláz myši zařídí ovulaci u lamy,...), můžeme s klidným svědomím tvrdit, že semenná plazma dění v savčím mozku ovlivňuje. Biologové proto již spekulují o novém přístupu léčby neplodnosti i syntetickém proteinu, který by se užíval jako podpůrný prostředek početí a k vylepšení nálady když bolí hlava.

Gordon G. Gallup, neurolog University of Albany: „Sperma možná stojí za vylepšováním ženské nálady.“

Protein, který ovlivňuje chování samic i nervové buňky a kterého je v seminální plazmě poměrně hodně, vzbuzuje celou řadu otázek. Jak je možné, že tak snadno přechází do krve a do mozku, jakou měrou asi dokáže ovlivnit plodnost, člověka nevyjímaje. Jeho význam podtrhuje fakt, že jej našli u všech savců, které zatím prověřovali - skot, lamu, koalu, prase, králíka, myš i člověka. Sekvenční homologie molekul najdete zde. Pokusy na dvou tak odlišných družích, jako je lama a skot vědci vybrali záměrně. Lamy mají ovulaci provokovanou (dochází k ní až po kopulaci se samcem). Krávy se v tomto směru zase podobají ženám, ovulují spontánně a to v cyklech řízených hromaděním a úbytkem hormonů v krvi.

Více na

<https://www.osel.cz/6439-ejakulat-ma-na-mozek-partnerky-blahodarny-vliv.html>

Vydavatel Novin přeje všem svým milým čtenářům příjemné Vánoce v pohodě a míru.

Všechno nejlepší v příštím roce 2026

Co je Kwanzaa

Benjamin Kuras 2025

Že jste o tomhle svátku nikdy neslyšeli? Stejně jako většina Američanů, kteří o Vánocích dostali od Bílého domu (ještě Bidenovsko-Harrisovského) sérii svátečních emailů.

Emaily byly v tomto pořadí:

Na Hod Boží Vánoční alias Christmas Day:

V 9.00: „*Merry Christmas from the Biden-Harris Administration!*“

Ve 12.00: „*The Biden-Harris Administration wishes you and your loved ones a Happy Hanukah!*“

Pěkně s vykřičníky, aby si to příjemci považovali. A jasně, řekli si všichni, ať už křesťané nebo židé, letos padnou oba svátky na tentýž den. A jali se slavit ten či onen nebo oba. Den na to, tedy na Štěpána alias Boxing Day, v 10.00 ráno, jim všem přišlo:

„*Happy Kwanzaa from the Biden-Harris Administration!*“

Důvodem inkluze?

Jasně, řekli si zase, to bude asi nějaký tradiční svátek z Afriky, pro naše Afro-Američany jako Kamala, ať žije inkluze. Donedávna si sice mysleli, že většina Afro-Američanů jsou baptističtí křesťané, zpívající nádherné spirituály, výrazná menšina jako boxeři, jazzmeni a teroristé přestoupila na islám. Teď se holt vracejí k původnímu pohanství, jako ostatně skoro my všichni, že. A pustili to z hlavy. Někteří možná čekali, kdy v zájmu ještě dokonalejší inkluze dostanou i přání k Saturnáliím, Zimnímu slunovratu a keltskému Yule – ale nepřišlo už nic. Diverzita a inkluze? Kecy.

Nějaká hloubavá a zvědavá menšina se začala pít, co vlastně to Kwanzaa je, z které africké krajiny pochází, co oslavuje a jak se slaví. Matně si vybavili, že o tom kdysi na internetu cosi zahlédli, prý jakási křepčící partička na Manhattanu a ještě kdesi – že by v Minneapolisu? Vlastně jo, aha, to bylo tohleto, co před nějakými pěti lety s tamtamy, tancem, svíčkami, cizojazyčným zpěvem, pestrobarevnými kostýmy a grilovanými antilopími karbenátky předváděl folkloristický soubor afrického dědictví Smithsonean muzea ve Washingtonu.

Rozuzlení od Muhammada

A pak jim to v pátek vysvětlil New York Times v článku od jistého Ismaila Muhammada, jenž prý Kwanzaa s rodinou slavil v dětství, k bujarému pobavení svých spolužáků. A prostudoval jeho historii. Ta je takováto: Žádné Kwanzaa nikdy nikde v Africe neexistovalo. Je to svátek čistě americký a traduje se celou dlouhou historií až zpět do roku 1966. Vymyslel jej profesor amerikanistiky a politologie s dvěma doktoráty a jednu dobu aktivista hnutí Black Power jménem Ron Maulana Ndabezitha Karenga, původně McKinley. Při jedné takové oslavě Kwanzaa, nejspíš v tranzu, surově zmlátil dvě ženy a šel na deset let do vězení.

A tím by zájem o Kwanzaa mohl tak nějak vyšumět. Joe s Kemalou tím svátečním přáním jistě chtěli jen připomenout, jak moc se po nich bude Americe stýskat.

Vánoční válka

a kterak se populární jazzový kytarista stal marxistickým diktátorem a stihl zemřít dřív, než se mohl víc znemožnit.

Vánoční svátky považujeme za období klidu a míru. Nu, jinde to ale vidí poněkud odlišně a tak 25. prosinec 1985 propukla Vánoční válka mezi Malí a Burkinou Faso. Ozbrojený spor propukl o sporný region Agacher na severovýchodní společné hranici. Vzhledem k tomu, že oblast nemá žádnou strategickou hodnotu (tamní těžba manganu je nerentabilní), šlo o spor více než zbytečný. Burkinské polovojenské jednotky tehdy překročily hranici a obsadily čtyři vesnice na maliské straně. Obě strany nasadily letectvo k bombardování území protivníka, ale rychle se projevila převaha maliské armády. Burkina Faso tehdy nasadila 4 600 vojáků (141 mrtvých), Malí 7 600 a utrpělo ztrátu 38 mužů. Válka skončila 31. prosince a obě strany se rozhodly vyřešit spor u Mezinárodního soudního tribunálu v Haagu, který Agacher rozdělil na dvě stejné poloviny. Teď si asi říkáte, proč k této zbytečné Vánoční válce vlastně došlo. Nu, hlavním hybatelem byl marxistický prezident Burkiny Faso Thomas Isidore Noël Sankara (1949-1987) o němž si povíme něco víc. Vychován byl jako katolík a v devatenácti letech se rozhodl pro vojenskou kariéru, načež byl vyslán na důstojnický výcvik na Madagaskar. Důvěrně se zde seznámil s myšlenkami Marxe a Lenina, které značně ovlivnily jeho polické názory. Roku 1974 se účastnil pohraničního konfliktu s Malí (rovněž o Agacher) a byl oceněn pro svůj hrdinský výkon. Byl však zklamán mírovou dohodou a vrátil se do hlavního města, kde se začal živit jako kytarista v poměrně populární skupině "Tout-à-Coup Jazz". Roku 1976 začal organizovat tajnou marxistickou buňku v řadách armádních důstojníků. Napříč různým převratům stoupal na politickém žebříčku a roku 1982 se stal dokonce premiérem. Když se ale prezident Ouédraogo rozhodl Sankaru a jeho marxistické kolegy zavřít, propuklo lidové povstání. Výsledkem bylo, že se Thomas Sankara stal novým prezidentem. Bylo mu 33 let. Nastaly čtyři roky jeho vlády, které z něj udělaly legendu. Sankarův režim byl směsí marxismu a panafricanismu. On sám se otevřeně hlásil k inspiraci Che Guevarou a Fidelem Castrem. Razantně omezil platy úředníků a významně se zasadil o ženská práva (zakázal ženskou obřízku, polygamií, nucené manželství) a několik žen dokonce přizval do svého kabinetu. Odmítal mezinárodní finanční a humanitární pomoc, propagoval národní soběstačnost v potravinách (zdvojnásobil produkci obilí). V Sahelu nechal vysadit více než 10 milionů stromů. Prosazoval stavbu škol, rozvoj nemocnic a železnic. Nařídila prodej luxusních vozidel a nemovitostí vlastněných vládou. Také ale považoval klimatizace za přílišný luxus a nechal je zakázat. Aby to nebylo všechno, tak opět vyvolal zmíněnou válku o Agacher (ta umožnila prezidentu Malí Traorému odvést pozornost od vnitřních problémů země a provést další čistky v armádě), zestátnil a centralizoval průmyslovou výrobu, čímž si znepřátelil francouzské finanční kruhy a nechtíc způsobil dlouhodobou výrobní stagnaci. Nechal také zřídit Komisi na obranu revoluce, která prováděla čistky mezi obyvatelstvem. Netrvalo dlouho a o čtyři roky později jej 15. října 1987 zastřelil jeho vlastní spolupracovník Blaise Compaoré. Tak skončil marxistický diktátor Thomas Sankara, který někdy bývá nazýván africkým Che Guevarou. Bylo mu 37 let.

„Miláčku, co si přeješ k Vánocům?“

„Nový iPhone.“

„Nemohla by sis vybrat něco míň nákladného?“

„Abys přestal chodit do hospody.“

„... a chceš k tomu mobilu i obal?“

Inzerát : Hledám rodinně založenou ženu, která nepije, nekouří a bylo by fajn, kdyby ani nejedla.

Zajímavosti. Víte,že....

V roce 1765 si hostinský Dossier Boulanger otevřel v Paříži vlastní podnik a na dveře pověsil následující ceduli: „Venite ad me vos qui stomacho laboratis et ego restaurabo vos“. Tehdy nebylo mnoho Pařížanů, kteří uměli číst francouzsky, natož latinsky, ale ti, kteří to uměli, věděli, že jim hostinský Boulanger říká: „Pojďte do mého domu, muži s unavenými žaludky, a já vás uzdravím.“ Tato fráze se v Paříži rychle rozšířila a byla tak úspěšná, že od té doby jsou všechny restaurace na celém světě nazývány „restauracemi“. Kromě vynikající kuchyně, která se proslavila po celé Francii, Boulanger těšil své hosty lahodnými dezerty, které sám připravoval. Kvůli slávě jeho pečiva je Boulanger také důvodem, proč se pekařství ve Francii nazývá „boulangery“. Jak pověst Boulangerova podniku rostla, nejuznávanější kuchaři, kteří dříve pracovali pouze pro soukromé rodiny, krále a ministry, si také otevřeli vlastní restaurace, začali vařit ve velkém jako mistr Boulanger a tím vznikl nový druh veřejného pohostinství, restaurace. Jídlo už nemělo zákazníky jen sytit, měl to být obřad a společenská událost.

Recept No.689

Cukroví s lístkovými oříšky

Suroviny

170 g hladká mouka

50 g moučkový cukr

120 g máslo

1 ks žloutek

100 g lískové ořechy

podle potřeby - vanilková pasta, moučkový cukr na obalení

Postup receptu

Masarykovo cukroví dělám obvykle tak, že ze surovin vypracuji těsto, které vytvaruji do válečku. Z něj následně krájím menší kolečka, která už jen dám na plech a pečú. Výsledné cukroví je výborné a můžete ho bez problémů péct i během roku. Nejen na Vánoce. Nejprve si připravíme lískové ořechy. Ty zalijeme teplou vodou a necháme je v ní minimálně hodinu. Tím zajistíme, že ořechy se budou později dobře krájet a nebudou vypadávat z těsta.

V míse vyšleháme změkklé máslo, moučkový cukr a žloutek.

K máslové směsi přisypeme mouku, přidáme vanilkovou pastu a rukama vypracujeme pevné těsto. Do těsta následně přidáme ořechy, které jsme slili a vysušili.

Připravené těsto rozdělíme na dvě části, vytvarujeme do válečků a dáme na několik hodin (nebo přes noc) do lednice.

Z těsta odkrajujeme kolečka o tloušťce přibližně 1 cm a klademe je na plech vyložený pečicím papírem. Pečeme při teplotě 170 °C přibližně 15 minut.

Záhady

Dva kuchaři vyfotili UFO nad Skotskem, pak zmizeli. Armáda záhadu tutlá dodnes

Miroslava Sloupová iDnes 2025

Je to zřejmě nejlepší fotografie UFO, jaká byla kdy pořízena. V roce 1990 dva kuchaři na výletě po Skotské vysočině zachytili podivný levitující objekt, kolem kterého kroužila stíhačka. Případ má dodnes mnoho otazníků. Co na snímku skutečně je? Proč o něm ministerstvo obrany stále mlčí? A co se stalo s těmi kuchaři? Odpovědi hledáme v dalším díle seriálu Slavné fotografie.

Byl mlhavý srpnový večer roku 1990, když se do vřesovišť kolem skotské vesničky Calvine vydali dva muži pracující jako kuchaři ve Fisher's Hotel v nedalekém městečku Pitlochry. Místo fotek čarokrásné vrchoviny pořídili snímky, které přepsaly historii pozorování neidentifikovaných létajících objektů.

Nad kamenitou krajinou spatřili podivný vznášející se stroj ve tvaru diamantu. Podle všeho neměl žádné motory a nezanechával emise. Visel na obloze, jako by zamrzl v čase. Vyděšení muži padli na zem, pak se odplazili do úkrytu za strom a pořídili sérii fotografií. Viděli, jak kolem objektu obkroužila stíhačka Harrier, pak levitující stroj údajně odletěl svisle vzhůru a zmizel, píše The Guardian.

Když se vyklepaní kuchaři vrátili domů, celý příběh a šest fotografií poskytli bulvárnímu deníku Daily Record. Redakci v Glasgow ale jejich svědectví nestačilo, a tak se před publikací takového sólokapra obrátila na základnu Royal Air Force na zámku Pitreavie, ležícím zhruba osmdesát kilometrů od Calvine.

Královskému letectvu zaslali i jednu fotografii, kterou tiskový důstojník Craig Lindsay pro jistotu spolu se svědectvím obou kuchařů předal ministerstvu obrany v Londýně. Rezort si vyžádal všechny snímky série a do Pitreavie vzkázal, ať na celou záležitost zapomenou. Daily Record se příliš mnoha otazníky obestřenou senzaci rozhodl nepublikovat, takže to vypadalo, že nad podivným objektem se zavře voda.

Craig Lindsay se ovšem jednoho dne vydal do londýnské centrály a na podivné fotky narazil znovu. „Při obědové pauze jsem se šel projít po kancelářích ministerstva obrany. Na stěně přede mnou byly nazvětšované ty nejlepší fotky z Calvine,“ vzpomíná.

Ještě jednou si prohlédl všechny snímky série a zjistil, že zatímco stíhačka Harrier je na každém snímku v jiné poloze, levitující „diamant“ se nepohnul ani o palec. Podle svých slov za poslední tři dekády hovořil s mnoha specialisty na fotografie a žádný z nich mu neřekl, že by snímky byly podvržené. Nikdo ale zároveň kosočtvercový objekt nedokázal identifikovat. Vypadalo to, že snímky navždy skončí v trezoru ministerstva obrany.

Případ uzavřen?

Znovu se vynořily v roce 1996, kdy úředník ministerstva obrany Nick Pope vydal knihu *Open Skies, Closed Minds*. Pope měl na ministerstvu na starosti nevysvětlené létající objekty, někdy se mu v ufologických kruzích přezdívá „skutečný Fox Mulder“.

Ve své knize napsal, že fotky z Calvine představovaly jeden z nejzajímavějších případů ve spisech ministerstva obrany. Analýza expertů z Joint Air Reconnaissance Intelligence Centre podle něj tvrdila, že fotografie nejsou padělky, a dospěla k následujícímu závěru: „Objekt

nevysvětlený, případ uzavřen, žádné další kroky nebyly nepodniknuty.“

Čtenářům jeho knihy ale takové vysvětlení pochopitelně nestačilo. Do případu se vložil David Clarke, expert na moderní folklor a paranormální jevy ze Sheffield Hallam University. Když v roce 2009 připravoval materiály o UFO pro Národní archiv, narazil na okopírovaný výkres kosočtverce z Calvine. Vedle náčrtu byla poznámka určená ministrovi obrany v kabinetu dosluhující premiérky Margaret Thatcherové.

„Podívali jsme se na fotografie, ale žádné definitivní závěry ohledně velkého kosočtvercového předmětu jsme neučinili. Jsme přesvědčeni, že tryskové letadlo je skutečně Harrier. Ale nemáme žádné záznamy o stíhačkách Harrier, které by v uvedeném datu a čase operovaly v daném místě. Ministerstvo obrany neobdrželo žádné další zprávy o neobvyklé letecké aktivitě nebo pozorování v daném místě a čase,“ stálo v poznámce.

Záhadný vzkaz jen povzbudil obrazotvornost amatérských pátračů po mimozemských civilizacích. Odkud byly snímky pořízeny? Kdy přesně cvakla spoušť fotoaparátu? Je možné, že objekt se nad skotskou vrchovinou objevil jen jednou, nebo se tam vracel?

Experimentální plavidlo USA

David Clarke se snažil vypátrat originál fotografie, ale dostal se do slepé uličky. Až v roce 2018, kdy ministerstvo obrany částečně odtajnilo své záznamy o UFO, narazil na skutečný poklad – archiváři ministerstva totiž zapomněli začernit jméno vyšetřovatele této záhady.

„Zadal jsem jeho jméno a našel jeho profil na LinkedIn. Během pár minut jsem měl jeho telefonní číslo a mluvili jsme spolu,“ řekl Clarke listu The Guardian s tím, že jméno experta nechce zveřejňovat. Vyšetřovatel mu prý řekl, že si na snímky „dvou pytláků ve Skotsku“ jasně vzpomíná a že ministerstvo vědělo, co bylo na snímku za objekt – údajně se jednalo o experimentální letoun USA.

O pár let později mu Craig Lindsay poslal původní kopii fotografie od Calvine, kterou našel zahrabanou v garáži. Clarkův univerzitní kolega specializující se na fotografie snímek analyzoval a ověřil jeho pravost. Ať už byl levitující objekt cokoliv, byl to skutečný předmět na skutečné fotografii.

Clarke svoji verzi příběhu zveřejnil v roce 2022, ale zapomněl dodat jeden významný detail. Na zadní straně fotografie, kterou dostal od bývalého tiskového mluvčího RAF, byla červeným inkoustem napsaná poznámka: „Autorská práva Kevin Russell, Daily Record, Glasgow“. Nikomu se nepodařilo zjistit, o koho se jedná.

Záhadou zůstává i identita mužů, kteří fotografie pořídili. Jeden z jejich bývalých kolegů z Fisher's Hotel pro dokumentární film The Program uvedl, že během jednoho deštivého večera u hotelu zastavilo auto a k oběma kuchařům užívajícím si pauzu na cigáro přistoupili dva muži v černém.

„Do hotelu se vrátili úplně blbě. Něco se jim stalo. Něco viděli. Nevím, kdo tehdy z toho auta vystoupil, ale vyděsil je k smrti,“ popsal Richard Grieve. Oba muži podle něj po nepříjemném setkání začali pít, přespávali v autě a o čtyři týdny později beze stopy zmizeli. „Kuchař se vám přece jen tak nepropadne do země a nestane se, že dalších třicet čtyři let nikde nepracuje. Kde jsou?“

Záhadou zůstává i povaha levitujícího objektu. Někteří ufologové si stále myslí, že se jedná o

mimozemskou vesmírnou loď či plavidlo vytvořené lidmi podle havarovaného mimozemského stroje. Další tvrdí, že je to záhadami opředené špionážní letadlo Aurora, které údajně Pentagon vyvinul v osmdesátých letech. Většina odborníků tento stroj označuje za mýtus.

Spekulace o Auroře přiživil i fakt, že fotografie u Calvine byly pořízeny jen dva dny poté, co irácký diktátor Saddám Husajn napadl Kuvajt. Na druhou stranu, pokud byste chtěli otestovat tajnou zbraň, provedli byste test za bílého dne v relativně obydlené oblasti?

Spekulace by mohlo ukončit jen britské ministerstvo obrany, k záhadě se však nikdy oficiálně nevyjádřilo. „K neidentifikovaným vzdušným objektům už komentáře neposkytujeme,“ řekl letos v únoru listu The Guardian mluvčí resortu a nabídl hypotézu, že na fotce je horský vrchol pokrytý mlhou.

Jen odraz ve vodě?

Oficiální místa sice i po pětatřiceti letech zarputile mlčí, s o to větší vervou se však v záhadě od Calvine nimrají nadšení amatéři. S pomocí služby Google Earth Pro našli přesné místo pořízení fotografie, která je podle nich zasazena do lokality Kindrochet Lodge nedaleko Calvine. Jiní lovci ufonů namítají, že v takovém případě by na fotkách musel být vidět reliéf krajiny a plaňky plotu by měly jiný tvar, a domnívají se, že fotka byla pořízena z vedlejšího kopce An Teampan.

A pak jsou tady otázky ohledně tvaru objektu. Na původních snímcích je spíše vidět vršek „vzdušné lodi“. Pokud by však fotograf stál pod levitujícím objektem, zachytil by spodní část. Podle skeptiků tak nejspíš vyfotil něco úplně jiného: kamenitý ostrůvek v jezeře Loch Errochty ležícím nedaleko Calvine.

Při pohledu ze břehu má ostrůvek tvar trojúhelníku, který díky odrazu ve vodě vytvoří dojem kosočtverce. Část zrcadlící se ve vodě je tmavší, původní objekt je světlejší – tedy stejně jako na fotkách z roku 1990.

David Clarke však tvrdí, že hypotézy o odrazu ve vodě či fotomontáži zasněženého vrcholu vyvrátily předchozí expertízy. „Ministerstvo by tuto záhadu mohlo velmi snadno objasnit tak, že by zveřejnilo závěry své analýzy z let 1990 až 1992. Pokud dospělo k závěru, že fotografie byly padělané, lze je zveřejnit, aniž by bylo nutné zveřejnit osobní údaje o fotografovi. Ale tím, že odmítají celou věc komentovat, jen přiživují konspirační teorie a domněnky, že mají co skrývat.“

Příběh o UFO z Calvine je starý přesně 35 let, přesto je stále živý. Zůstává záhadou, která vzbuzuje vášnivé debaty. Co je na snímcích skutečně zachyceno? Tajná americká technologie? Malý ostrůvek uprostřed skotského jezera? Nebo je pravda ještě bizarnější, než si dokážeme představit?

Manžel už měl dost sekýrování od manželky a tak si na radu kamaráda koupil knihu o asertivitě. Hned po přečtení si jí chtěl vyzkoušet. Vrazil domů do dveří a zařval : „Tak od teď jsem u nás doma pánem já a moje slovo je zákon! Koukej mi uvařit dobré jídlo, přines vychlazené pivo! Po večeři mi připrav koupel a na závěr, hádej, kdo mě učeše?“ „Že by někdo z pohřebního ústavu?“ pronesla manželka temně.

Zemřel britský dramatik s českými kořeny Stoppard.

Proslavil ho Zamilovaný Shakespeare
CTK 29-11-2025 Ve věku 88 let zemřel jeden z nejznámějších britských dramatiků a filmových scénáristů Tom Stoppard. V sobotu to oznámila agentura United Agents, která ho zastupovala. Zlínský rodák je mimo jiné autorem Oscarem a Zlatým glóblem oceněného scénáře k filmu Zamilovaný Shakespeare z roku 1998 nebo k filmové sci-fi komedii Brazil. Hold Stoppardovi vzdal i britský král Karel III.

Příčina úmrtí nebyla bezprostředně oznámena.

Mezi jeho nejznámější divadelní hry patří Rosencrantz a Guildenstern jsou mrtvi, Arkádie nebo československou undergroundovou scénou inspirovaný Rock’n’Roll, která se odehrává v Československu.

Stoppard, rodným jménem Tomáš Straussler, uprchl se svými rodiči – lékařem u firmy Baťa Eugenem Strausslerem a zdravotní sestrou Martou, rozenou Beckovou – před nacisty a odstěhovali se do Singapuru. Následně s matkou a starším bratrem odešel do Indie, kde se Marta Strausslerová provdala za britského majora Kennetha Stopparda a rodina se přestěhovala do Anglie. Stoppard až po desetiletích objevil své židovské kořeny a svého nevlastního otce obvinil z „vrozeného antisemitismu“. „Nakonec se od českých příbuzných dozvěděl, že všichni čtyři jeho prarodiče byli Židé a že zemřeli v nacistických koncentračních táborech,“ napsala agentura Reuters.

„Cítím se neuvěřitelně šťastný, že jsem nemusel přežít nebo zemřít. Je to nápadná součást toho, co by se dalo nazvat okouzlejícím životem,“ napsal Stoppard v roce 1999 v americkém časopise Talk, když vzpomínal na návrat s bratrem do rodného Zlína.

Knihovna Václava Havla, uděluje ceny Toma Stopparda za vynikající původní esejistickou práci v českém jazyce

Micheloangelo největší dílo

Michal Strych Medium seznam

Navzdory utrpení umělce se klenba Sixtinské kaple stala ikonou. Je to příběh boje, geniality a skrytých tajemství, která dodnes odhalují hluboké poselství Michelangelova mistrovského díla.

Klenba, která se stala symbolem vrcholné renesance, dílo, které ohromuje pět staletí. Strop Sixtinské kaple není jen souborem fresek, je to epický příběh vzdoru, geniality a hluboké víry. Když vejdete do kaple, je to, jako by se před vámi rozvinula nebeská kniha, plná dramatických scén, nahých těl a proroků, kteří věští příchod Mesiáše.

Malování na zádech? Ne, ve stoje!

Kolem procesu vzniku panovaly pochybnosti. Jak to Michelangelo maloval? Ležel na zádech, jak si někteří představovali? Ne, podle dobových pramenů i jeho vlastního textu Michelangelo maloval ve stoje, s hlavou zakloněnou dozadu. Bylo to nesmírně vyčerpávající a bolestivé. Sám umělec o tom napsal básnické dílo svému příteli Giovannimu da Pistoia, kde s hořkostí popisuje své fyzické utrpení.

Líčí, jak mu z neustálého hrbení se na provizorní plošině narostlo „vole“ a jak měl žaludek „přimáčknutý pod bradou“. Barva, která na něj neustále kapala, mu „udělala bohatou podlahu na obličej“. Jeho páteř se mu „svázala do uzlu“ a celé tělo se mu „napnulo jako syrský luk“. V básni dokonce vyjadřuje svou frustraci a krizi identity, když píše: „Moje malba je mrtvá. Nejsem na správném místě – nejsem malíř.“ Navzdory tomuto utrpení a pochybnostem o sobě samém, které v sobě nosil, vytvořil dílo, jež je dnes považováno za jeden z největších symbolů lidského umění a vytrvalosti.

Od chaosu ke spáse: Příběh v devíti obrazech

Středem klenby prochází devět scén z Knihy Genesis. Vyprávění začíná u oltáře, kde se odehrává samotné stvoření. Následuje příběh Adama a Evy a nakonec Noemův příběh, který symbolizuje úpadek lidstva. Tento sled není náhodný, ale záměrný. Vede diváka od aktu stvoření k lidskému pádu. Mezi nejznámější scény patří Stvoření Adama, ikonické zobrazení, kde se téměř dotýkají prsty Boha a Adama. Tento malý, necelé dva centimetry velký, prostor mezi prsty symbolizuje nedosažitelnost božské dokonalosti pro člověka.

Okraje klenby zdobí postavy, které dodávají celému dílu hlubší smysl. Jsou to proroci ze Starého zákona a pohanské Sibylly, které podle křesťanské tradice předpověděly příchod Mesiáše. Spojení biblických a antických postav je typické pro renesanční humanismus a ukazuje snahu o smíření křesťanské teologie s klasickou filozofií.

Proč se strop stal mistrovským dílem?

Michelangelo se sice považoval za sochaře, ale jeho fresky na Sixtinské kapli z něj udělaly i jednoho z největších malířů všech dob. Množství a rozmanitost zobrazených postav, jejich silné emoce, dramatické pozice a dovednost, s jakou zobrazil lidskou anatomii, z něj udělaly legendu. Dílo bylo odhaleno 31. října 1512 a setkal se s okamžitým uznáním. Lidé z celé Evropy se hrnuli, aby ho spatřili, a pohled na něj je prý nechal „ohromené a beze slov“.

Sixtinská kaple je tak více než jen památkou. Je to živý monument, který vypovídá nejen o víře, ale i o bojích, vizích a utrpení jednoho z největších umělců v dějinách lidstva. Je to výzva k zamyšlení nad rolí umění, které i přes staletí zůstává silným a poutavým.

Stvoření, které popírá všechna pravidla

Mezi stovkami postav, které Michelangelo vtiskl do klenby Sixtinské kaple, se jedna scéna stala nesmrtelnou ikonou: Stvoření Adama. Freska o rozměrech 280 × 570 cm, namalovaná kolem roku 1512, zachycuje biblický okamžik, kdy Bůh vdechuje život prvnímu člověku. Je to čtvrtý obraz v chronologickém sledu panelů, které zobrazují scény z Knihy Genesis. Na obraze vidíme Boha jako starého muže s bílým plnovousem, obklopeného vířícím pláštěm a figurami, které mnozí identifikují jako Evu a duše budoucích generací. Naproti němu leží Adam, nahý a teprve se probouzející k životu. Jeho paže napodobuje boží, ale s tím rozdílem, že je ochablá a pasivní, což naznačuje, že život teprve přijímá.

Ačkoliv se zdá, že se prsty Boha a Adama dotýkají, ve skutečnosti mezi nimi existuje malá mezera, pouhých 1,9 cm. Mnozí historikové umění se domnívají, že tato drobná distance symbolizuje propast mezi člověkem a božskou dokonalostí. Je to silný vizuální prvek, který zdůrazňuje, že člověk může dosáhnout velkých

věcí, ale nikdy se nestane naprosto dokonalým jako Bůh.

Ukryté detaily: Anatomie, porod a žebro Evy

Michelangelova posedlost anatomii je v tomto díle zřejmá. Moderní výzkumy odhalily, že mistr do fresky zakomponoval skryté anatomické detaily, které by v 16. století nikdo nerozpoznal. V roce 1990 lékař Frank Meshberger publikoval studii, kde poukázal na to, že tvar a hranice za postavou Boha přesně odpovídají anatomicky přesnému obrazu lidského mozku, včetně mozkového kmene, čelního laloku a dalších částí. Později jiní vědci přišli s teorií, že červený plášť kolem Boha má tvar lidské dělohy, a dokonce i zelená šála na plášti může symbolizovat pupeční šňůru. Tato interpretace naznačuje, že Michelangelo viděl stvoření člověka jako idealizované fyzické zrození.

Další zajímavou hypotézu předložil Deivis Campos v roce 2019, který tvrdí, že na levé straně Adamova trupu je nenápadně naznačené skryté žebro. Vzhledem k Michelangelovým detailním znalostem lidského těla je pravděpodobné, že se nejedná o náhodu. Campos spekuluje, že Michelangelo tímto detailem vyjádřil svůj nesouhlas s tradičním katolickým učením, že Eva byla stvořena až po Adamovi z jeho žebra, a místo toho naznačil, že byli stvořeni bok po boku. To by také korespondovalo s jeho bouřlivým vztahem s papežem Juliem II. a jeho nezávislým myšlením.

Sochařova příprava a inspirace

Pro Michelangela bylo skicování zásadní součástí tvůrčího procesu. Než začal s malováním, vytvořil řadu přípravných kreseb. V Britském muzeu v Londýně se nachází skica, kde studoval Adamovu ochablou ruku, než ji oživí boží dotek. Na jiné skice v červené křídě, která byla Michelangelovým oblíbeným médiem, zase zkoumal detaily Adamova nahého trupu. Jeho inspirací pro ideální mužskou postavu mu byl antický Torzo Belvédér, který považoval za symbol dokonalosti božího stvoření před hříchem. Tyto skici ukazují, jak pečlivě Michelangelo plánoval každý detail, aby se ujistil, že jeho vize bude viditelná a srozumitelná.

Skrytá poselství: Židovská mystika ve Vatikánu?

Ačkoliv je pro většinu lidí strop Sixtinské kaple především velkolepým zobrazením křesťanské doktríny, někteří historici a autoři v něm spatřují mnohem víc než jen biblické příběhy. Podle knihy „The Sistine Secrets: Michelangelo’s Forbidden Messages in the Heart of the Vatican“ od Roye Dolinea a rabína Benjamina Blecha, Michelangelo do fresek zakódoval mocná a kontroverzní poselství. Ti tvrdí, že umělec, který vyrůstal v domácnosti Lorenza de Medici, se seznámil s učením židovské mystiky – kabaly – a tyto znalosti použil k tomu, aby do kaple vložil skryté významy a možná i „urážky“ namířené na tehdejší papežství.

Podle autorů se Michelangelo snažil poukázat na židovské kořeny křesťanství, což v silně katolické Itálii 16. století nebylo běžné. Zdůrazněním výhradně starozákonních postav, jako jsou proroci a předci, se snažil klást otázku, proč církev „ignorovala své pravé kořeny“. Záměrem mohlo být i poukázat na nutnost větší tolerance vůči Židům, která v té době byla velmi nízká.

Tento pohled na dílo otevírá další, fascinující vrstvu interpretace Michelangelovy práce, která zdaleka není tak přímočará, jak se na první pohled zdá.

"Nejsme hrdý národ.
Jenže jsme tu furt.

Ringo Čech

Přišel Němec, pobyl a zase odešel a my jsme tady furt.

Přišel mužik, pobyl, odešel a my jsme tady ještě pořád furt.

Přišla Unie, pobude a až se rozpadne, my tu zase budeme furt. Těžko nás porazit, když nebojujeme. A žádný vetřelec nezvládne poslouchat naše vtipy déle jak čtyři sta let, to je vyzkoušeno.

Nestojíme za moc, ale ještě pořád stojíme tady.

To není špatné.

Politika tady stojí za hovno. Svatá pravda. Politici jsou šmejdi, kradou a sousedovi, který je volil by patřilo dát po hubě. Ale je fakt, že je zvolil ve volbách. To znamená, že tady míváme volby. A že na politiky můžeš nadávat nahlas a nikdo tě nezavře?

To není špatné.

Žijeme v drahotě a bídě. Je to pravda. Všechno stojí peníze a těch nikdo nemáme dost. S bídou vyjdou naprosté většině jen na vlastní bydlení, placatou televizi,ledničku, mikrovlnku, pračku, počítač, mobil a aspoň jedno auto do rodiny. Hlady už tady nikdo neumřel sto let. Máme se tak zle, že jsme líní se za lepší práci odstěhovat z Brna do Ostravy, protože je to hrozně daleko a tady máme garsonku po babičce. Čtvrtina lidí má denně na cigára, polovina na benzin do auta a tři čtvrtiny na kořalku.

To není špatné.

Svatá pravda, šéfové obecně jsou na hovno. Pokud ale můžeš nadávat na šéfa,znamená to, že máš práci.

To není špatné.

Daně jsou vysoké. Jsou. Jsou nekřesťanský vysoké. Pokud ale musíš platit daně, znamená to, že jsi i něco vydělal nebo něco máš.Horší by bylo, kdybys nic nevydělal a nic neměl.Nakonec to není tak špatné.

Zaměstnanci jsou líní nevďeční parchanti.Ale pokud máš zaměstnance, kterým platiš, znamená to, že jsi borec, který dokáže vést firmu a vydělat tolik peněz, že může dát obživu dalším lidem.

To není špatné.

Zdravotnictví stojí za hovno. No samozřejmě. Na každém pokoji by měla být telka, všichni by měli mít bílé plomby a právo na okamžitou transplantaci jater. Takhle se musíme spokojit s tím, že pro nás v nouzi vcelku rychle dojede sanitka, že nás nejdřív zachrání a až pak se ptají po průkazce pojištění, že v nemocnici platíme jen za karbanátek a že v rámci pojištění dostáváme velice slušné a odborné služby.

To není špatné.

Počasí stojí za hovno. Naprostá pravda. V létě velké vedro, v zimě krutý mráz. Ale nemáme tsunami,ničivá tornáda ani zemětřesení.

To není špatné.

Příroda stojí za hovno. Pravda. Ani pořádné hory, ani pořádné moře, ani pořádná džungle. Ale zas tu nemáme na každém kroku jedovaté hady, chlupaté pavouky, moskyty, v lese na tebe neskočí hladový tygr a pravděpodobnost, že tě do Berounky stáhne krokodýl, je taky poměrně nízká.

To není špatné.

Celé je to tu na hovno. Je to přesně tak. Ale nikdo nás tu nedrží.Můžeme se kdykoli sebrat a odstěhovat se na jiné, lepší místo, kde bude všechno v cajku. A taky nám nikdo nezakáže se

vrátit, když zjistíme, že takové místo neexistuje a mnohde je to i mnohem horší než tady. A to není špatné. Přes všechny ty výše popsané kruté hrůzy, ve kterých tady musíme žít, dokážeme každodenně řešit kraviny, jako kdo je baníkovec a kdo spart'an, že v televizi dávají ptákoviny a dokážeme se smrtelně vážně hádat a urážet kvůli tomu, že jeden chce DPH zvednout o procento a druhý o dvě snížit. I přesto si lajsnu prohlásit, že se tady máme jako prasata v žitě, v neklidnějším koutě galaxie. Nic důležitého tu nemáme, takže nám to nikdo nechce vzít. Nic nám zas tak moc nechybí, takže sami na nikoho neútočíme. Nejsme bůhvíjak bohatí, aby se nám sem stěhovaly hladové hordy, a nejsme zdaleka tak chudí, abychom se ve stěhovavé hordy proměnili sami. Díky tomu všemu sice nedržíme jako národ moc pohromadě, ale zase nás nikdo jako jedince nijak neomezuje a nemá tendence násilím sjednocovat. Pokud existuje na světě místo, kde se může každý v klidu a svobodně rozhodnout, čím chce být, jak chce žít a čeho chce dosáhnout, je to tady.

Můžeme studovat, cestovat, podnikat, pracovat, chlastat pivo, dělat cokoli, co chceme. To není špatné. Akorát možná neškodí si to sem tam připomenout.

Líbí se mi tu.

Zůstanu tu i příští rok."

Vánoce

„První Vánoce, které jsem prožil ve vězení, byly po vynesení rozsudku na staré samotce v Leopoldově. Na Štědrý večer, když bylo tichoučko, jsem slyšel, že dole na chodbě je nějaký hluk. A za chvíli se ozval zpěv: Tichá noc, svatá noc. Byly to ženy dozorců, které si to vynutily a přišly na samotku za námi, kteří jsme tam byli odsouzení, nám zazpívat tuto vánoční píseň. Víte, bylo to moc dojmavé a pěkné od žen dozorců, že nám svým zpěvem připomněly Štědrý večer. To byly nejkrásnější a nejsmutnější Vánoce mého života.“

Ján Zeman prožil dětství poznamenané ztrátou rodičů. Matka zemřela a otec brzy nato odešel do Spojených států amerických. Ján vyrůstal u prarodičů a rodinná situace ho naučila spoléhat sám na sebe. Vyučil se řemeslu, byl schopný a pracovitý a už ve čtyřiaadvaceti získal státní vyznamenání za pracovní obětavost. Dva roky po válce si vzal svoji dětskou lásku Olgu.

Věřil ve svobodu a demokracii, a když ho v roce 1949 oslovil agent-chodec Štěpán Gavenda, zapojil se do protikomunistického odboje. Díky své pozici v podniku získával informace o výrobě i počtech zaměstnanců a předával je do mrtvých schránek. Přesně takové zprávy, které byly pro odboj klíčové. Zaplatil za to nejvyšší cenu. Spolu s Olgou byl zatčen. Jeho odsoudili k trestu smrti, ji na 14 let vězení. „Moje manželka měla při vynesení rozsudku kamennou tvář. Jsem dodnes rád, že jsme soudcům neposkytli žádné emoce, na kterých by si mohli smlsnout.“

Než se s Olgou jejich cesty rozešly, dostalo se jim nečekané a až neuvěřitelné lidskosti ze strany dozorců. Na pár chvil se mohli s Olgou rozloučit na křižovatce chodeb ve vazební věznici. „Dotkli jsme se rukama a to bylo všechno.“ Jejich cesty na dlouhé roky rozdělily. Ján strávil tři čtvrtě roku na samotce čekáním na popravu. Až milost přeměnila trest smrti na doživotí. Prošel Jáchymovem, Příbramí, Mirovem i Valdicemi. Olga mezitím ve vězení bojovala s vážnými nemocemi.

Po 14 a půl letech se znovu setkali. Zničení, ale svobodní.

Vrátili se na rodnou Myjavu, kde Ján znovu pracoval a po roce 1989 patřil k těm, kteří pomáhali obnovit demokracii jako zakladatel místní Veřejnosti proti násilí. Za svůj životní postoj získal řadu ocenění. Zemřel v roce 2023, pár měsíců před svými stými narozeninami.

Jánova odvaha nevznikla z velkých gest, ale z obyčejných rozhodnutí. Díky vaší podpoře můžeme takové příběhy zaznamenávat a uchovat. Podpořte tradiční Vánoční sbírku Paměti národa.

Odkaz najdete v :

<https://www.darujme.cz/projekt/1212088?>

Neposílejte peníze v hotovosti na
Noviny poštou!

Uložte \$95 přímo do banky ANZ,
na náš účet, **ale dejte nám vědět!**
Noviny :
BSB 012 030 Acc: 536002848
a aby se poznalo, kdo peníze ukládá, dejte
tam vaše členské (na obálce před jménem)
nebo telefonní číslo.

Dekujeme za Pomoc Novinám:

Pavel a jana Kohout	\$205.00
Josef Fulin	\$35.00
LB	\$15.53
Boris a Karen Ganke	\$5.00
Marie Zivalova -	\$5.00
Matěj Musttillo -	\$5.00
Martin Švehla -	\$5.00
Jirka George Vašek -	\$5.00

SPORT

Hrdá Šumperačka vyhrála Miss Scuba International 2025 pod vlajkou ČR!

S radostí dáváme vědět, že **Anna Dvořáková**, původem z Šumperka, zvítězila v prestižní soutěži Miss Scuba International 2025! Anna, **která žije v Melbourne**, reprezentovala Českou republiku s vlajkou, kterou jí věnovala s. velvyslankyně ČR v Austrálii.

Ve volné disciplíně zazářila nejen svým uměním, ale i láskou k naší kulturní tradici – zpívala árii „Měsíčku na nebi hlubokém“ z Dvořákovy Rusalky.

Tento úspěch je nejen o Annině osobní vítězství, ale také o šíření poselství o ochraně oceánů, udržitelnosti a kulturním odkazu Česka.

Gratulujeme Anně k tomuto ohromnému úspěchu!

Mafián Mario věnoval svému synkovi k třináctým narozeninám opravdovou pistoli, dvaadvacítku Luger.

Když chtěl za pár dní pistoli vidět, synek mu místo ní ukazuje hodinky, za které ji vyměnil. A tatínek si ho posadí na klín a našťavaně povídá: „Podívej, Tony, až se jednou oženíš, přijdeš z práce domů a najdeš v posteli své ženy cizího chlapa, co uděláš? Vytáhneš hodinky a zeptáš se ho, do kolika se hodlá zdržet?“

Katolické mše v Austrálii.

Bohoslužby: Sydney

Slovenská omša ve slovenském kostele sv. Cyrila a Metoda v Lidcombe - Každú nedeľu o 11 hod. České mše svaté snad někdy budou.

Melbourne – Letovisko „Šumava“ Peksa park Lockes Way, Belgrave South 3160, ph.9754 5159 Každou třetí neděli v měsíci je česká katolická pobožnost v 11. ráno. (mimo září kdy je svatováclavská pout') - podává se občerstvení - všichni vítáni **Slovenská Svätá Omša** Každú štvrtú nedeľu o 12:00 hod v A*Beckett St., Kew; Slovinský kostol.

NSW

Sokol Sydney

16 Grattan Crescent, Frenchs Forest, NSW 2086, Rezervace haly: **0404 849 888** ; Rezervace baru, zahrady, restaurace, parties a herny - Marian: **0410 467 537** Hala pristupna pro sporty: Po-Ne 6:00-24:00 Restaurace/bar otevren:Pa-So 17:00 - 24:00, Ne 12:00-19:00. Vice info online: www.facebook.com/sokolsydney , www.sokolsydney.com.

CzechoSlovak Country klub v Sydney,

320 Devonshire Road, Kemps Creek 2178; E-mail committeescsc@gmail.com, www.cscountryclub-sydney.com.au, Mob. Ph. 0434 143 148 , **02 9606 8703**

Restaurace otevřena:

- Pátek: 17:00–20:00 • Sobota: 12:00–22:00 (živá hudba)
- Neděle: 12:00–15:00

Slovenská Katolícka Komunita Sydney Inc

30 Vaughan Street, Lidcombe, tel. 9649 2153 Potřebné informácie nájdete na slovakcommunitysydney.com alebo priamo na tel: 0401 538 574 o. Henry Adler SVD

JIŽNÍ AUSTRÁLIE

Československý klub v Adelaidě,

51 Coglein Street, Brompton, SA 5007 tel.: 08 8346 4181 Bar a kuchyně v Československém klubu jsou v provozu každý pátek od 18.00 do 23.00 hod. a některé předem ohlášené neděle, které najdete na webové stránce Čs. klubu: <http://www.csclubsa.com>

QUEENSLAND

Československý klub v Queenslandu,

25 Upfield Street Burbank Qld 4156; Tel / Fax: (07) 3343 3489, email: ccq@csklubqld.org.au www.csklubqld.org.au

Klub je otevřen každý pátek od 18 hodin,

Informace: Mobil: 0497 344 377

polévka, hlavní jídlo, káva/čaj zákusek Pouhých 18 dolarů.

Asociace Čechů v Austrálii

28 Church St., Fortitude Valley, Qld., caa.brisbane@gmail.com

Združení Slovákov v Queenslandě,

Informacie: Lojzo Ogurek, koordinátor (07)5530 6813

TASMANIE

Združenie Cechov a Slovákov v Tasmanii

(Czech And Slovak Assoc. Of Tasmania Inc.)

c/o 144 Pottery Rd. Lenah Valley Hobart Tas 7008.

VICTORIA

Sokol Melbourne

497 Queensberry Street, North Melbourne, Vic 3051 Tel.: nemají President Michal Krejčí Tel.: 0413 2253 4180

Každou třetí neděli v měsíci v OBĚD od 12.30 hod

Nedělní obědy nám nyní vaří Ivo de Pol. Cena za tři chody \$30.- Data: 24.11.,8.12.2024 ,— 16.2.,16.3.2025 Rezervace zapotřebí.

Každé pondělí a úterý od 19.00 hod . Výuka češtiny. (Zuzana Vasich)

ACT

Beseda - Czechoslovak - Australian Association in

Canberra and Region, Unit 12/ 18 Shropshire Str., Queanbeyan NSW 2620, www.beseda.org.au. otevreno první a třetí sobotu v měsíci od 14.30 do 17.00 (2.30pm-5pm)

ZÁPADNÍ AUSTRÁLIE

Czech & Slovak Association in Western Australia, Inc.

6/321 Hareborne St., Glendalough WA 6016

President: Jitka Smith 0406 026 840

Secretary: Martina Thomsova 0424 295 969

Email: CzechSlovakWA@hotmail.com

Web: www.CzechSlovakWA.org

KLOKAN vychází 12x ročně

RADIO SBS AUSTRALIA

SBS Radio – Czech Program Už není

Radio 4EB 98.1FM - Brisbane České vysílání

Každou středu od 15.45 - 17.15 a každou sobotu 10.30 - 11.30 dopoledne. Vedoucí Karel Ulvr Tel: (07) 3355 0109 www.4eb.org.au/~czech

Radio 4EB FM 98.1 - Brisbane Slovenske vysielanie kazdy piatok od 18.00 do 19.00 hod, informacie Emilia Matulova, 07 3343 3064.

Canbera rádio . 91.1 FM

Vysílací hodiny: každou sobotu mezi 8-9 hodinou ranní Office phone: 02-6287 7058, CMS studio phone: 02-6287 4347, fax: 02-6287 4348, e-mail: ahoradio@centrum.cz

slovenské vysílání .

každú nedeľu od 19.00 do 20.00

SBS2 Frekvencie v hlavných mestách

FM Adelaide 106.3fm ; Adelaide Foothills 95.1fm

Brisbane 93.3fm ; Canberra 105.5fm

Darwin 100.9fm ; Hobart 105.7fm

Melbourne 93.1fm ; Perth 96.9fm

Sydney 97.7fm

Poznámka vydavatele

Toto číslo jest posláno do tiskárny 15.prosince Léta Páně 2025

CzechoSlovak Country Klub

Vypadá to, že Vánoční svátky a Silvestr v ČS country klubu slavit nebudete,

pokud nejste pozváni panem Oskarem a jeho Jagerstube restaurací, který převzal klub do opatrování.

Těž v Sokole prý nikdo nebude.

V Melbourne, Adelaide a v Brisbane krajané v klubech slaví. Blahopřeji.

Deník TO

K protestům proti Filipovi Turkovi, aby vedl Ministrerstvo životního prostředí, se připojila i velká fanynka Strany zelených Johana Nejedlová. Aby taky ne, když jejímu spolku Konsent poslal kolega ze Strany zelených Michal Uhl z našich daní už přes 11 milionu korun.

A ti hnusní Macinka s Turkem se chtějí (ne)ziskovkám a dobře výdělečným “ekologickým” spolkům podívat na zoubek! No fuj!

Ještě, že k protestům mohli Lepší lidé z neziskovek využít i naše děti, které protestně nešly do školy a pomohou vybrat jiného ministra, který nebude Johanu a podobné už auditem zlobit.

K protestům proti Filipovi Turkovi, aby vedl Ministrerstvo životního prostředí, se připojila i velká fanynka Strany zelených Johana Nejedlová. Aby taky ne, když jejímu spolku Konsent poslal kolega ze Strany zelených

Michal Uhl z našich daní už přes 11 milionu korun.

A ti hnusní Macinka s Turkem se chtějí (ne)ziskovkám a dobře výdělečným “ekologickým” spolkům podívat na zoubek! No fuj!

Ještě, že k protestům mohli Lepší lidé z neziskovek využít i naše děti, které protestně nešly do školy a pomohou vybrat jiného ministra, který nebude Johanu a podobné už auditem zlobit.

Co by jste měli vědět, i když je to asi houby platné.

Vydavatel.

Jeden se občas nestačí divit, když se dočítá, že 67% lidí odmítá pana Turka jako ministra v Česku, kdepak to číslo asi sebrali, když se mě ani kohokoliv z mých známých nikdo neptal?

Nebo, když se dočtete, že 75% souhlasí s ohromnou imigrací do Austrálie, či že 98% souhlasí se zákazem sociálních sítí atd.

Pak se dozví, kdo potom pídí, že agentury mají vytypovaný okruh lidí, a těch se ptají. Například agentura v Česku se ptala 1028 vybraných lidí, kteří se té agentuře přihlásili, a z nich právě vyšlo to číslo 67 %.. Agentura již předem ví, koho její abonenti budou volit, má to už předem vytypované. Dočtete se, že 99 % otázaných je spokojeno se svým platem a nestěžuje si na ceny energií, jídla a ubytování, a to, že se ptali pouze poslanců v senátu, to už se jaksi neřekne.

Když se dočtete, že na televizní program se dívalo milion lidí, tak to je vycucané z prstu. Jsou mezi námi vybraní jedinci, kteří mají doma připojený k televizi přístroj, kterýžto zaznamenává na co se kdy koukají a jak dlouho.

Jak jsem se doslechl, tak někteří jsou vykukové a mají ještě jiný televizor a ve skutečnosti sledují něco jiného. Agentura pak vynásobí a matematicky převede těch 655 lidí na celý národ.

To, že ve fotografiích v tisku a přenosech v televizi jsou rafinovaně manipulované záběry asi už víte. Takže na schůzi či demonstraci, kde přijde 100 zaplacených lidí ,lze vidět tisíce lidí či naopak, kde je sto tisíc demonstrantů tak vidíte jen hrstku lidu.

Pokud to nevíte tak podle paní Pauline Hanson s.Albanese a jeho gang, přiváží denně 150 až 220 soudruhů z Číny, Indie a Středního východu neb chce zvítězit nejen ve všech volbách ale hlavně v referendu, kde 87 % lidí bude žádat vytvoření autoritativní Australské socialistické republiky.

Dokonce už pan premiér oznámil, že příští rok ,2026, přiveze 31 000 Afgánských radikálních muslimů, kteří neumí ani slovo anglicky a Korán jim zakazuje pracovat pro křesťany a židy. Našel jsem to na stránce „Home office“.

Kariérní skok

Eugenie Trützschler-Fügnerová

Když vládní ředitel Kunz kolem deváté hodiny ranní uslyšel zaklepaní, neochotně přerušil svou šachovou partii proti mistru světa Kasparovovi, který byl na počítači neviditelný, a zavolal: "Vstupte!".

"Dobré ráno," řekla pošťáčka, vložila dva tlustší spisové obaly A4 do kovového koše s nápisem "Doručená pošta" a čtyři vzala z koše s nápisem "Odeslaná pošta".

Pan Kunz hleděl na šachovnici před sebou a přemýšlel, zda má dokončit započatou partii, nebo ji po několika tazích přerušit a věnovat se spisům, které mu přinesli. Jako vždy, když přemýšlel o rozhodnutí, pro něho obzvlášť důležitém, jeho téměř stokilové tělo klouzalo na kancelářské židli sem a tam a ve chvíli, kdy se rozhodl, vládní ředitel Kunz s klouzáním přestal stejně náhle, jako s ním začal.

Krátce před polednem, přesně po dalších pěti tazích, přerušil hru a opustil svou kancelář v osmém patře věžáku.

Mnohem mladší kolega pan Zug a mladá paní Jahnová už byli ve výtahu. Oba byli tak zabraní do hovoru, že vládního ředitele Kunze je krátce pozdravili, spěšně vystoupili v nejvyšším patře a společně opustili budovu.

Vládní ředitel Kunz si jako svědomitý úředník, ale také jako zaměstnanec personálního oddělení samozřejmě všiml, že ani jeden z nich nestiskl časový spínač, aby se odhlásil. V tu chvíli si však nebyl jistý, zda ho to rozčiluje víc, než , že pan Zug odešel s paní Jahnovou někam na jídlo a on se musel zařadit do fronty před jídelnou v přízemí.

V očích vládního ředitele trvalo celou věčnost, než dostal své dnešní oblíbené jídlo - guláš. Zatímco žvýkal v ústech sem a tam těch pár malých rozžvýkaných kousků masa, snažil se nevnímat rozhovor tří úřednic, které seděly vedle něj, a chystaly se odejít do důchodu. Do jisté míry se mu to podařilo, ale jen proto, že si představoval, jak spolu pan Zug a paní Jahnová jedí v nedaleké italské gurmánské restauraci.

Ve svém pokoji pan Kunz otevřel první obálku spisu, která ležela ve schránce na stole. Spis se týkal spisového plánu kanceláře. Vládní ředitel Kunz si přečetl pořadí úředníků, kteří již podepsali vrchní poznámku, a jména těch, kterým byla určena. Svě našel na třetím místě odspodu a pátém od shora. Zamumlal si pro sebe, že je povinností každého úředníka zkontrolovat svou odpovědnost před vyřízením každého případu, a tedy i svou vlastní, a přelétl poznámku. Po úlevném zjištění, že není odpovědný, odložil spis do schránky, aniž by poznámku podepsal. S úlevou, že tento úkol úspěšně splnil, opřel se do kancelářské židle a uvažoval o tom, že by pokračoval ve hře proti Kasparovovi.

Odolal pokušení a s hlubokým povzdechem otevřel druhou složku. Týkala se pana Zuga, který měl být po absolvování dvouletého kurzu pro pokročilé nyní povýšen z vyšší služby do služby ještě vyšší. Teď už pan Kunz chápal, proč ti dva v době oběda tak zvesela opouštěli budovu úřadu. Vzpomněl si na svou vlastní situaci v roce 1991. Zlomyslně se zasmál. Jak to tehdy bylo jiné, nemusel absolvovat žádný výcvikový kurz a už vůbec ne závěrečnou zkoušku. Při pohovoru mu ředitel okamžitě nabídl místo ředitele státní správy. Samozřejmě ne jen tak, nejprve proběhl pohovor. Viděl ho před sebou, jako by to bylo dnes: bělovlasý ředitel s bílou kozí bradkou seděl v širokém křesle pod velkým obrazem Fridricha II. a nabídl mu dřevěnou židli naproti a se smíchem řekl: "Vítejte v Prusku." A on se usmál.

Pan Kunz si vzpomněl, jak se na chvíli zamračil a pohlédl na obraz, hledaje pomoc, jako by mu tento král, který je mrtvý téměř přesně 200 let, mohl svým pohledem říci, zda i on dobyl toto území.

"Vidím, že jste také příznivcem velkého krále," poznamenal ředitel spokojeně, a když pan Kunz přikývl, pokračoval: "Bohužel si neporadil se všemi

zdejšími vládnoucími knížaty, někteří byli opravdu neukáznění. Bohužel, německé dějiny mohly být jiné. Co to říkám, evropské dějiny. Ale teď jsme tady my a můžeme jít v jeho stopách a utvářet naše Theatrum Europaeum v jeho duchu díky poslušnosti."

Pan Kunz. by se rád zeptal, co je to Theatrum Europaeum, ale neodvážil se. V tu chvíli se domníval, že jeho znalost patří k všeobecnému vzdělání každého úředníka ve vyšších službách a je předpokladem pro zaměstnání v tomto úřadu. Místo aby se zeptal, pan Kunz, který stále zíral na obraz, mechanicky pokýval hlavou.

Teď se smál té bláznivé situaci, která se stala tak dávno, ale která mu pravděpodobně zajistila nečekané povýšení do vyšší státní služby. Ve státní službě to znamenalo skokové povýšení z A 12 do A 15, a tedy zvýšení platu o 2 500 marek měsíčně. Bylo pochopitelné, že pan Zug chtěl být také povýšen do vyšší státní služby, řekl pan Kunz a pokračoval ve čtení spisu.

Jak je uvedeno ve sdělení vedoucího personálního oddělení, měl by nyní jako odpovědný úředník zajistit, aby úředník vydal příslušné osvědčení. Pan Kunz věděl, že podle plánu rozdělení podniku je tento úkol jeho povinností a že jej bude muset splnit. Řekl si, že to bude trvat do zítřka, a pokračoval v šachové partii. Protože měl na svém kreditním účtu celkem 34 hodin přesčasů, opustil svůj pokoj na konci pracovní doby přesně v 15.00, i když ještě nedohrál partii s Kasparovem.

"Jak jde vaše povýšení?" zeptala se paní Jahnová svého kolegy Zuga, když spolu asi po dvou týdnech opět jeli výtahem.

"Nic."

"Proč nic?"

Právě když se pan Zug chystal odpovědět, výtah v 8. patře zastavil,

Pan Kunz vstoupil dovnitř.

"Personální oddělení mi zatím nic neřeklo, nevíte něco?" zeptal se pan Zug pana Kunze.

"Myslíš ten incident na ošetřovně, pořád jsem tam."

"Jaký druh lékařského pokoje?" zeptal se ho pan Zug.

"Náš vlastní, samozřejmě ten tady v domě....Ale budete překvapen, až předložím pádné důkazy na veřejnosti," hlas vládního ředitele zněl poučeně přísně.

"Jde o povýšení," snažila se ho poučit paní Jahnová.

"Ano, jako žena to můžete udělat... ale musíte si vybrat správného muže, myslím, že v tomto případě to nebyl ten pravý."

Protože výtah dojel do přízemí, nebylo možné nedorozumění dále objasnit.

Když telefon na stole vládního ředitele Kunze zazvonil popáté, odvrátil se od své šachové partie, uviděl číslo pana Mannheita, neochotně zvedl sluchátko a odpověděl svým jménem a hodností.

"Pane kolego, právě jsem mluvil s panem Zugem. Požádal mě, jestli bych mu mohl říct o jeho přeložení do vyšší státní služby. Já jsem nemohl, ale vy určitě ano."

"V jakém smyslu se mě na to ptáte?"

Pan Kunz slyšel Mannheita, jak se směje: "Jako předseda Rady zaměstnanců je to samozřejmě moje povinnost."

"To je v pořádku, pracujeme na tom..."

"Pokud vím, dokončil kurz před šesti měsíci a čeká na certifikát."

Tlusté tělo vládního ředitele Kunze vydalo několik silných zvuků. Pan Mannheit, který je slyšel přes telefon, je nedokázal rozpoznat.

"Takový certifikát je něco výjimečného."

"To vím také, ale nemusím předpokládat, že je musíme vyrábět v tiskárně."

"Ale ne, já se o to postarám," řekl vládní ředitel Kunz a zavěsil.

"Hubený, velmi hubený," řekl si pro sebe, když vzal osobní spis pana Zuga a začal si bez zájmu prohlížet jednotlivé očíslované listy, aniž by je však pozorně četl. List číslo šest z patnácti byl dokument, který z pana Zuga udělal státního úředníka.

Spíše náhodou spočinul pohled vládního ředitele na slově "vyslaný".

Znovu listoval dokumentem, protože ho to slovo zmátlo.

Tentokrát si celý text přečetl jednou, dvakrát a pak se spokojeně zasmál.

"Zajímavé, co jste objevil, a ještě jste o tom s nikým nemluvil," zeptal se malý, štíhlý vedoucí oddělení.

Vládní ředitel Kunz měl v této otázce okamžitě jasno: kdyby se provalilo a i ředitel zjistil, že pan Zug byl před dvěma lety přeložen z jiného oddělení na základě nesprávně vydaného osvědčení, pak by to byla i jeho vina. Skutečnost, že pan Zug byl již 12 let státním zaměstnancem, byla v této souvislosti irelevantní.

"Samozřejmě že ne," řekl vládní ředitel docela hlasitě.

Vedoucí oddělení zvedla složku před sebou, krátce v ní zalistovala, pak přečetla: "vyslán do kanceláře", složku odložila a řekla: "Tento dokument jsem viděla poprvé... s poznámkou. Není mým úkolem znát každý dokument každého úředníka. Za to je zodpovědné personální oddělení, to jste vy."

Aby se nedostal do problémů s vedoucím oddělení, Kunz souhlasně přikývl, protože věděl, že za to nemůže.

Vedoucí oddělení mu s klidným úsměvem poděkoval a řekl: "Mohli jsme nechat případ být, kdyby váš lístek neměl už evidenční číslo, takže ho musíme zpracovat."

Vládní ředitel Kunz znovu přikývl.

"Promluvte si s ním a řekněte mu, že ho nemůžeme povýšit. Pak zavoláte na úřady, řeknete jim o problému a požádáte je, aby se nad tím zamysleli."

Teprve když řekl "Na váš rozkaz", uvědomil si vládní ředitel Kunz, že nesedí před ředitelem.

Zatímco přemýšlel, jak by mohl tento přešlap vedoucího oddělení napravit: "Víte, co máte dělat, tak se dejte do práce."

Vládní ředitel Kunz si byl vědom, že rozhovory, které ho čekají, budou nepříjemné, a tak se rozhodl, že si nejprve zahraje "malou" partii šachů, pak si prohlédne denní spisy a telefonáty vyřídí zítra.

Klepání na dveře ložnice přerušilo myšlenky paní Jahnové o smyslu či nesmyslu časových hodin a opravných listů.

"Chci si s vámi promluvit o tom, co mám dělat," řekl pan Zug a posadil se naproti paní Jahnové.

"Budu povýšen pouze v případě, že úřad, který certifikát vydal, jej změní. To by ale znamenalo, že tamní odpovědný úředník dostane pokyn ke změně dokumentu."

"Vedoucí oddělení by mohla zavolat svému kolegovi a požádat ho, aby s tím něco udělal."

"Možná, ale nebudu ji smět vidět," pokusil se pan Zug o smích, ale nepodařilo se mu to.

"Nepříjemné je, že mě vlastně mohou převést zpět na pozici zaměstnance."

"A pak?"

"Nic víc... budu dělat stejnou práci jako dřív, je to vyšší státní služba, jen za ni nedostanu peníze."

"Někdo by si musel promluvit s někým, kdo je nadřízený."

"Já si to myslím taky."

"Zeptám se manžela," slíbila paní Jahnová.

Poté, co pan Jahn popsal nešťastný případ pana Zuga svému bývalému spolužákovi, byl tento informován o situaci a nařídil vystavení nového jmenovacího dekretu pro pana Zuga. To bylo řediteli doručeno o den později. Jelikož byl dopis adresován jemu osobně, nebyl otevřen.

Trochu rozladěn dopisem adresovaným jemu ve službě, a dokonce od jiného úřadu, otevřel velkou obálku a poprvé si přečetl něco o případu pana Zuga, o jehož existenci a problémech s jeho postavením ve své správě nikdy předtím neslyšel.

"Přineste mi organizační schéma, ale okamžitě," nařídil telefonicky své sekretářce.

Protože se v románu neobjevilo jméno vlaku, myslel si, že jde o chybu úřadů, a zavolal přímo nejvyššímu úředníkovi. Ze čtení čtvrté kapitoly románu "Ano, pane ministře" ho vytrhl moment, kdy se ministra ptali, zda chce jet vlakem, nebo autem.

"Volám kvůli tomu vlaku," řekl ředitel.

"Který vlak myslíte?"

"Ten, který teď přistál u nás."

Státní tajemník se zasmál: "O tom jsem nikdy neslyšel."

"To si nemyslím, ani já jsem to do dneška nevěděl."

"Myslím, že je to dobře, pak jsme dva."

Ředitel začínal být netrpělivý: "Možná, ale nejsme jediní."

"To doufám, jinak by to byla nuda."

"Nesmí se nudit, na to dbám železnou disciplínou."

"Musím s vámi souhlasit, disciplína je základem a koncem administrativy."

"To už řekl starý Fritz," poučil ho ředitel.

"Ano, ano, Friedrichu, stále ještě jsou lidé, kteří v něj věří, slyšel jsem, že jeden z vedoucích úřadů má dokonce obraz pověšený ve své kanceláři."

"To jsem já," ředitelův hlas zněl hrdě.

"A proč mi voláš a mluvíme o nějakém vlaku?"

"Nejde o vlak jako dopravní prostředek, ale o člověka, který by se tak měl jmenovat."

"Teď už vím, že jde o potvrzení o zaměstnání, doufám, že je vše v pořádku."

Aby se ředitel neztrapnil, že neví, zda ten člověk jménem Zug skutečně pracuje v jeho úřadě a kde, řekl: "Ano, děkuji pěkně" a vložil to do obálky. Poté vložil osvědčení do obálky, vložil ji do složky, podepsal ji vedoucímu personálního oddělení a vložil ji do přihrádky odchozí pošty. Vzhledem k tomu, že vedoucí oddělení byl na léčení a poté měl tři týdny dovolenou a vedoucí oddělení výslovně nenařídil panu Kunzovi, aby vyřizoval spisy adresované vedoucímu oddělení, zůstal spis na hromádce ve schránce vedoucího oddělení po dobu dalších pěti týdnů. To byl další důvod, proč již nebylo možné pana Zuga v tomto roce povýšit.

VÁNOČNÍ POHÁDKA: O spícím Růženko

Kateřina Lhotská 28. prosince

Milé děti. Je tu opět čas vánoční a ten je neodmyslitelně spojen s pohádkami. Doba se však mění a dnes už není možné se vracet k překonaným naivním konceptům, které navíc mohou některé z vás zraňovat. Ale nebojte. I v této pohádce totiž nakonec všechno dobře dopadne. Takže se pohodlně uvelebte a zaposlouchejte se.

O spícím Růženko

Bylo nebylo jedno šťastné království, kterému moudře vládl královský pár. Neměl nic jiného na srdci, než Dobro svých poddaných a ti jej za to zbožňovali. Ale nejenom lidé tam byli šťastni. I zvířátka. V tom království bylo totiž zákonem, že se nesmí ublížit živému tvorů. A tak tamní lidé jedli jen to, co jim země dala darem.

I v tomto štěstím zalitém království však byla jedna věc, která všechny rmoutila. Královský pár toužil po dítěti a osud mu ho ne a ne dopřát.

NOVINY –Zajímavosti s kulturou ba i odjinud

Povolal tedy moudré lidi ze všech koutů země, aby je požádal o radu. Jedna stará osoba si vzpomněla, že v hlubokém lese žije pohádková bytost znalá všelijakých tajemství a ta, že by snad mohla pomoci. I vypravil se královský pár za ní. Třetího dne opravdu dorazil ke starému dutému stromu, kde ona bytost přebývala. Velmi se podivila, kdože jí navštívil a zeptala se hostů, co je přivádí.

„Jsmě spolu velice šťastni už řadu let. Jediné, co nám však chybí je dětský smích i pláč, veselé skotačení i foukání na jeho bolístky. Osud nám totiž nedopřál zatím žádného potomka. Tys však prý moudrá bytost a dokážeš nám poradit“, děli oba.

Pohádková bytost se na ně dlouze zadívala a pravila: *„Znám vás a vím, že jste dobří lidé. Proto vám pomohu a prozradím, proč se dítěte nemůžete dočkat. Jste totiž dvě osoby s pindíkem a ty jej spolu nemohou na svět přivést. Ale když najdete osobu s pipinkou hodnou vaší pozornosti, tak ta vám dítě porodí.“*

Královský pár poděkoval oné bytosti a pln nadějí se vypravil zpět na zámek. Odtud vyslal posly do všech koutů světa, aby vhodnou osobu našli a požádali ji o pomoc. Když se pak vrátili zpět, dorazily s nimi takové osoby hned dvě. Jedna byla z dalekého kontinentu, kde Slunce svítlo tak silně, že měla pokožku celou černou. Druhá pak měla kůži bílou a mohutný vous. Královští manželé usoudili, že první osoba by jim mohla dát dítě s čokoládovou kůží a oni by se tak mohli před ostatními vytahovat, jak pokrokoví jsou. A když se ukázalo, že druhá osoba má kromě vousů i pindíka, bylo rozhodnuto.

Po nějaké době jim opravdu porodila osoba s pipinkou krásné dítě s čokoládovou kůží. Nechtěli ho stresovat umělými konstrukty, kterým se říká „pohlaví“, a tak dostalo nebinární jméno Růženko. Celé království se radovalo a brzy se tato úžasná novina rozletěla do světa. I tam se všichni lidé veselili. Tedy až na jednu osobu. Byla to ta, kterou královští manželé kvůli absenci pipinky a přebytku vousů odmítli. I vyslovila toto strašné prokletí:

„Za to, že jste mne tak diskriminovali, stihne trest vaše dítě, které mělo být i mé. Až bude mít osmnáct let, píchne se o rybí kost a usne navěky. A s ním i celé vaše království.“

Když se to doneslo královským rodičům, zůstali klidní. Jejich království bylo totiž veganské, takže bylo vyloučeno, aby se Růženko o rybí kost píchlo. Ovšem osoba, která jim dítě porodila, jejich klid nesdílela. A vyslovila proroctví mající kletbu zlomit:

„Co zlo zkazí, to opětovaná láska spraví. Budeš-li milovat toho, kdo tě z věčného snu probudí, bude kletba zlomena.“

Čas běžel jako voda a přišel den, kdy mělo Růženko osmnáct let. Na ono hrozné prokletí už všichni zapomněli a celé království se chystalo ten den oslavit. Byla uspořádána obrovská hostina, kde se stoly pod veganskými pochoutkami jenom prohýbaly. Růženko se radovalo s ostatními, ale den byl přeci jenom dlouhý, a tak se unavené vypravilo do své ložnice. Cestou však ucítilo lahodnou vůni, jakou nikdy předtím nepoznalo. Vydalo se tedy za ní a došlo až do malé místnosti vysoko ve věži, kde předtím nikdy nebylo. Tam stála podivná osoba s mohutným vousem a před ní stůl s talířem, na kterém bylo něco, co Růženko ještě nikdy nevidělo. Nevědělo, že je to ryba. Bylo to voňavé a lákalo to k ochutnání. Ta osoba řekla:

„Dnes je ti osmnáct, a tak je čas, abys ochutnalo něco, co tvůj jazýček ještě nepoznal. Nestyd' se a ulom si kousek.“

Růženko ovládla zvědavost, a tak si kousek té lákavé a voňavé krmě ulouplo. Nevšimlo si však drobné kůstky, píchlo se o ní a v tom se strašlivá kletba naplnila. Růženko usnulo a s ním i všichni lidé v celé zemi.

Utekla řada let a svět na spící království zapomněl. V daleké zemi však měli tamní královští rodiče jiné trápení. Chtěli uchránit svého syna Jaromíra před nechtěným sňatkem se synem královny Voršily z mocné západní říše. Jinak prý jim vojskem jejich zemi zpustoší. Král s královnou usoudili, že Jaromír se může zachránit jedinež útekem. A Voršile řeknou, že při plavání v jezeře nešťastně utonul. Tak i udělali.

Jaromír šel dlouhý čas, až dorazil do země, která mu divná připadala. Všude byly sice domy, ale pole byla zarostlá, sady zanedbané a cesty plné křovisek. Netušil, že došel do spícího království, a ani to, jaká kletba postihla Růženko i celou zemi. Princ došel až k zámku. I tam byly spousty lidí, ale nikdo bdící. Prošel všechny pokoje a došel až do věže. Vystoupal do ní a našel spící Růženko. Princ je považoval za krásnou dívku a na první pohled se zamiloval. Neodolal a Růženko políbil. To zamrkalo víčky a probudilo se.

„Co se to se mnou dělo? Jako bych roky prospalo.“

Pak si všimlo prince Jaromíra, zvědavě si ho prohlíželo a zeptalo se ho:

„Jaké je tvé zájmeno?“

Prince to poněkud zaskočilo, ale pomyslel si, že se dívka ještě pořádně neprobrala a ptá se ho na jeho jméno.

„Jsem Jaromír, princ z daleké země.“

„Cože? Tys princ? Tys tedy muž?“ zeptalo se zděšeně. *„A tys mne políbil? Vždyť já ti k tomu nedalo souhlas. Víš, že jde o sexuální obtěžování?“*

Princ byl zaskočen ještě víc. *„Cože? Jaký souhlas? Co to plácáš? Vždyť si spala jako očarovaná. Tak jak si mi mohla dát nějaký souhlas. Vždyť já tě svým polibkem ze spánku vysvobodil.“*

To už Růženko nevydrželo. *„Jak to se mnou mluvíš? Ani ses mne nezeptal na moje zájmeno a oslovuješ mne jako dívku. Já jsem Růženko a tvá necitlivost mne zraňuje. A jaké vysvobození myslíš? Než se probudit do tak hrozného světa, to ať raději dál spím.“*

A tak se také stalo. Sotva ta slova Růženko vyslovilo, svezlo se zpět do křesla a znovu usnulo. Princ Jaromír ještě nějakou dobu nevěřičně zíral a pak si pomyslel: *„Je sice mladá a pohledná, ale jinak úplně blbá.“*

Pak odešel ze zámku i z království. Chodil ještě dlouho po světě a všude o této podivuhodné příhodě vyprávěl. Nakonec našel milou a hodnou dívku, kterou si za ženu vzal a s ní se domů navrátil. Tam jeho rodiče oba radostně uvítali. A hrozba od královny Voršily? Ukázalo se, že to byla jenom silná slova. Její armády pečlivě se řídící pravidly diverzity a udržitelnosti totiž netrefí kanónem vrata ani z pěti metrů.

A co Růženko? Spí dodnes. A protože po Jaromírově vyprávění se jen těžko najde na světě hlupák, od kterého by dostalo znovu políbení, bude spát navěky. Takže dobro, milé děti, opět zvítězilo.

Tentokrát nad Dobrem...

Nejstarší restaurace světa

letos slaví 300. narozeniny. Hemingway sem chodil na sele – a vy můžete taky (až překvapivě levně!)

Nikol Pouzar

Zapomeňte na paellu na pláži. Pokud chcete ochutnat pravé Španělsko, zamiřte do madridské uličky, kde už 300 let praská v peci oheň. V nejstarší restauraci světa si přivydělával Goya, Hemingway popíjel víno a vy si tu můžete dát pečené sele, které chutná stejně jako v roce 1725. Tohle místo musíte vidět. A hlavně ochutnat!

Kdybyste šli Madridem a zahlédli **nenápadný vývěsní štít *Sobrino de Botín***, nejspíš byste nečekali, že vstupujete do dějin gastronomie. Ale je to tak. Tady, v uličce **Calle Cuchilleros č. 17**, vaří už od **roku 1725**.

Pec, která nikdy nevyhasla, jak říkají sami provozovatelé, je tím, co drží tohle místo při životě. **A taky figuruje v Guinnessově knize rekordů jako „nejdéle fungující restaurace na světě“.**

Budova pochází ze 16. století. Ve sklepě je stará vinárna, v patrech vrzající podlahy, dřevěné trámy a ze zdi dýchá patina. Celý podnik provozuje **rodina Gonzálezových**, která ho koupila ve 30. letech minulého století. Dnes ho vede již čtvrtá generace a stále drží tradici: žádné mikrovlnky ani mražené polotovary. **Všechny suroviny jsou čerstvé, lokální a sele je připravené ve stejné peci jako před třemi sty lety.**

Restaurace má za sebou tři století, ale její zlatý věk rozhodně nezačal s příchodem influencerů. Už ve 20. letech 20. století si tu údajně **přivydělával mladičkový Francisco Goya jako pomocník v kuchyni.**

A pak přišel Ernest Hemingway. Do Botínu nechodil jen na jídlo, chodil tam rád posedět. A dokonce tak rád, že ho zvěčnil v poslední kapitole svého románu *Fiesta*:

Jake a Brett si tam během večere **objednali rovnou pět lahví Rioja Alta a dali si – co taky jiného – pečené selátko.** Hemingway napsal: „*Obědvali jsme nahoře v Botínu. Je to jedna z nejlepších restaurací na světě.*“ A zřejmě věděl, o čem mluví.

S majitelem restaurace, Emiliem Gonzálezem, dědečkem dnešního šéfa Carlose Gonzáleze, byli blízcí přátelé. Právě on potvrdil, že **Hemingway miloval pečené sele víc než kterékoli jiné jídlo v Madridu.**

Kolik stojí večere v nejstarší restauraci světa? Méně, než byste čekali

Myslíte si, že když se ocitnete v nejstarší restauraci na světě, čeká vás účet, který vám způsobí srdeční slabost? Omyl. **Botín není podnik, který by vás zruinoval. Ceny jsou překvapivě přívětivé** – a to i přesto, že jíte na místě, kde se večerelo ještě **před narozením Mozarta. A co si tedy dát?**

- Sopa de ajo** – česneková polévka s vejcem a kousky šunky. Ideální začátek celého menu vás vyjde jen na **12 €** za porci.
- Cochinillo asado** – **legendární pečené sele** s křupavou zlatou kůžičkou a křehkým masem, které se rozpadá, jen se na něj podíváte. Cena? V celku lidová: **32€**.
- Cordero lechal** – mladé jehně, jemné, voňavé a propečené do dokonalosti pořídíte také za **32 €**.
- A pak tu je specialita pro odvážné: **úhoří mlád'ata** (*angulas*), tradiční pochoutka, kterou Španělé jedí při slavnostních příležitostech.

Cenovka je, přiznejme si, slavnostní taky – **180 €** za porci. Ale jednou za život?

Na pití se nabízí Rioja, stejné víno, jaké pil Hemingway. Tady není nad čím přemýšlet. A dezert? **Crema Catalana nebo Tarta Botín za 7,50 €** budou **dokonalou sladkou tečkou** za nevšedním gastro zážitkem.

Než poletíte do Madridu, rezervujte si stůl

Botín je doslova v centru dění – jen pár minut od Plaza Mayor. Ale **bez rezervace se sem často nedostanete.** Podle oficiálních stránek restaurace bývá plno i měsíc dopředu. A přiznejme si – přijít o takový gastro zážitek by byla škoda. **Takže až budete kupovat letenky, rovnou si zamluvte i stůl.**

Proč sem zajít?

Protože podobných míst na světě moc není. Vaří se tady stále jako v roce 1725, menu se od té doby také moc nezměnilo. Botín není jen retro atrakce pro turisty. **Je to restaurace, kde si dáte dobré jídlo – a u vína můžete přemýšlet, proč se sem lidé vracejí už tři století.**

Čeština

Petr Eybl 2025

Český jazyk je jedním z nejkomplexnějších a nejbohatších jazyků na světě. Než se ovšem dostal do dnešní podoby, prošel si velmi dlouhým vývojem.

Jazyky se neustále vyvíjí, což se vztahuje i na naši mateřštinu. Čeština má za sebou více než tisíc let existence, přičemž během tohoto období docházelo k jejímu neustálému vybrušování nebo přidávání nových slov. Slova se však nejen přidávala – celá řada z nich se naopak (například kvůli modernizaci nebo zahraničnímu vlivu) postupně přestávala používat, načež navždy skončila v propadlišti dějin.

Proto bychom v dnešní době nemalému množství slov, která by běžně vyšla z úst Čechů žijících na začátku 20. století, s velkou pravděpodobností vůbec nerozuměli. Skuteční znalci jazyka by o nich nicméně mohli mít povědomí. Jestli mezi znalce historismů či archaismů patříte i vy, si můžete otestovat díky kvízu, který najdete na konci tohoto článku.

Původ českého jazyka

Kořeny českého jazyka sahají až do 1. tisíciletí n. l. Konkrétně na jeho konci začala čeština vznikat z **praslovanštiny**, která je dnes již považována za vyhynulý jazyk. Jednalo se o společný prajazyk dávných Slovanů, který spadá do **rodiny indoevropských jazyků** - nutno ale dodat, že například Josef Dobrovský označoval praslovanštinu doslova spíše jako „starší sestru“ všech slovanských jazyků, nikoliv jejich přímý prajazyk.

Pravdou každopádně zůstává, že praslovanština měla značný vliv na vývoj všech slovanských jazyků. To je důvod, proč jako Češi rozumíme celé řadě slov, která byste našli ve slovnících jiných evropských států, jejichž obyvatelé hovoří slovanskými jazyky. Příkladem může být **polština** (např. dom – v překladu do českého jazyka dům, woda – voda, noha – noha), **chorvatština** (jabuka – jablko, dobar dan – dobrý den, dobro jutro – dobré jitro), **slovinština** (srce – srdce, mati – matka, veselje – *podst. jm.* veselí), **ukrajinština** (brat – bratr, dim – dům, maty – matka) a samozřejmě rovněž slovenština.

Historický vývoj českého jazyka

Co se vývoje samostatného českého jazyka týče, ten je rozdělený na několik stádií.

Prvním z nich je tzv. **pračeština**, která se vztahuje na období od začátku 10. století do konce 13. století. Jedná se o nejstarší období samostatné češtiny, které není spolehlivě doložené písemnými historickými prameny. Pravopis byl velmi **primitivní**. Písemné projevy byly zaznamenávány latinkou, která byla částečně upravená – pokud nějaká hláska, která se v pračeštině používala, v latině neexistovala, byla nahrazena nejpodobnější latinskou hláskou. Např. slovo „dvěma“ by bylo zapsáno jako „duema“, slovo „dítě“ jako „dete“.

Stará čeština se začala používat od 14. století a používala tzv. složitější variantu spřežkového pravopisu. Např. slovo „čest“ bylo psáno jako „chzezzt“.

Následovala **střední čeština**. Ta se rozdělovala na období humanistické (16. století až počátek 17. století) a období barokní (polovina 17. století až konec 18. století). V tomto období se začal používat tzv. **bratrský pravopis**, který přinesl do češtiny háčky.

Poté již přišla **nová čeština**, která je velmi podobná té aktuální. Rozděluje se nicméně na několik částí, přičemž ta počáteční (defenzivní) začíná národním obrozením, kdy se Češi začali bránit germanizaci jazyka. Následovala tzv. ofenzivní fáze, kdy začalo docházet k **tvorbě nových slov**. Některé z nich se uchytily, jiné nikoliv.

Kvíz

Jak jste na tom se znalostí archaismů a historismů, které se běžně používaly v roce 1910? Otestovat se můžete prostřednictvím tohoto kvízu. Správné odpovědi najdete na jeho konci.

Otázka č. 1: Co byly tzv. máry?

- Ochrana proti kletbě.
- Ochrana proti povodním.
- Nosítka, na kterých se vezla rakev.

Otázka č. 2: Co je to kvelb?

- Malý obchůdek s klenutým stropem.
- Klenutý strop.
- Klenba nohy.

Otázka č. 3: Pokud jste klučili, jakou činnost jste vykonávali?

- Odstraňovali jste pařezy ze země.
- Zpívali jste.
- Trávili jste čas s muži.

Otázka č. 4: Co (kdo) je vozataj?

- Príslušník tajné policie.
- Osoba, která řídí vůz tažený zvířaty.
- Závodník.

Otázka č. 5: Co je portmonka?

- Peněženka.
- Žena, která pracuje v přístavu.
- Herečka.

Otázka č. 6: Kdo je šenkýř?

- Osoba, která pracuje v hostinci.
- Dělník.
- Zloděj.

Otázka č. 7: Koho označuje slovo loktibrada?

- Nevychovanou osobu.
- Vlastizrádce.
- Vojáka.

Otázka č. 8: Co znamená slovo špacírovat?

- Bojovat.
- Hrát fotbal.
- Procházet se.

Správné odpovědi: 1. c), 2. a), 3. a), 4. b), 5. a), 6. a), 7. a), 8. c).

Komunistický advent, aneb mají ateisté nějakou víru?

Eva Hájková

První polistopadový advent byl plný naděje. Před Vánocemi si všichni s rozzářenými tvářemi upřímně přáli šťastné svátky. Nakonec, bohužel, místo očekávané změny k lepšímu zavládlo jakési bezideové a bezvýchodné postkomunistické bezčasí.

Komunisté nikdy neslavili křesťanské svátky. Leda snad Vánoce a Velikonoce. Aspoň v naší zemi se nikdy nikdo neodhodlal je zrušit, jako to udělali kdysi bolševici v Rusku. Naopak, byly režimem akceptovány, ale slavily se spíš civilně.

Hodně pojmů vážících se ke křesťanskému roku pomalu upadalo do zapomnění. Udržovaly se jen mezi věřícími, jichž ovšem postupně ubývalo. Slovo advent se v ateistickém prostředí v podstatě přestalo používat, takže jsem ho jako malé dítě ani neznala. A myslím, že jsem nebyla sama.

Občas docházelo k takovým paradoxům, že se děti ve škole učily například o „*Adventu*“ - románu Jarmily Glazarové, přičemž ani nevěděly, co to advent vlastně znamená. Nebo to tušily jen vzdáleně. To byla zásadní chyba. Znali jsme řecké báje, ale neznali jsme ty biblické. Jako by nám chybělo jedno oko. Lidové zvyky s adventem spojené byly sice všeobecně známé, méně už ovšem to, co se týkalo přímo náboženství.

Rodiče byli, pravda, tak radikální, že příliš neuznávali ani ty lidové zvyky, takže jsem nevěřila na Mikuláše ani na Ježíška. Na Mikuláše vlastně trochu ano (když jsem byla hodně malá), protože mi většinou přinesl za okno nějaké dobroty. Jistě pochybnosti jsem však měla vždycky. Žádný Mikuláš nikdy nebyl vpuštěn k nám do bytu, o čertovi ani nemluvě. Rodiče měli strach, že bych se polekala. Předstírání, že vánoční dárky naděluje Ježíšek, ovšem také odmítali.

Nemám však pocit, že bych tím nějak utrpěla, takže si nestěžuji. Po pravdě řečeno, občas se tatínek na mé přání uvolil zařadit do svého vyprávěcího repertoáru dokonce pohádku o Ježíškovi. Bylo to pro mě zajímavější než o Sněhurce a sedmi trpaslících. Ateistkou jsem ovšem byla už v raném věku. V devíti letech jsem se přela se spolužačkou, že neexistuje peklo. Chodila totiž do náboženství a o přestávkách měla potřebu nás ostatní děti evangelizovat. Aspoň tuším, že se tomu tak říká.

Vánoce jsem ale milovala - jako všechny děti. V předvánoční a vánoční době mě přitahovaly betlémy všeho druhu. Vzpomínám si na jeden skládací, který se podobal velké pohlednici, jež se dala rozevřít v úhlu devadesáti stupňů, čímž se proměnila v papírové městečko s jesličkami, pastýři a ovečkami. Mezi vrstvami z tvrdého papíru, na nichž byly namalovány domy v pozadí, byla průsvitná žlutá fólie, která při nasvícení zezadu zářila jako by se v oknech svítilo.

Všechnu tu krásu korunovala betlémská hvězda. Moc se mi to líbilo. Nejprve mi u toho chyběla zimní krajina, jaká se vyskytuje na Ladových obrázcích. Teprve později jsem pochopila, že skutečný Betlém leží v zemi, kde sníh obvykle nepadá.

Dlouho jsem vlastně ani nevěděla, jak to vypadá v kostele. Jenom jsem kolem dvou z nich chodila a pozorovala je cestou do školy a ze školy. Poblíž toho katolického jsem párkrát viděla děvčata-družičky v bílých šatech, jaké nosila i má kamarádka Zdenička.

Někdy jsem jim to skoro záviděla, ale byla jsem velmi uvědomělé dítě a chápala jsem, že některé věci jsou jen pro věřící. Oba kostely (ten druhý byl církve československé husitské) pocházely z období první republiky, lidé si je prý postavili z peněz vybraných v dobrovolných sbírkách.

A já jsem byla dítě jednoho z těch, kteří náboženství považovali za opium lidstva a chtěli vybudovat nový, rozumný a spravedlivý svět.

Rodiče nebyli ateisty od narození, takže jim nechyběla základní znalost křesťanství, díky výuce náboženství

ve školním věku. Mnozí ateisté nejsou vlastně ani ateisty. Jsou prostě jen nábožensky lhostejní a někteří o křesťanství nevědí téměř nic. Když se však člověk chce proti něčemu vymezovat, měl by to aspoň znát.

Jinak to dopadne podobně, jako když za bývalého režimu lidé kritizovali vystoupení chartistů, aniž sami četli Chartu, protože ta nebyla oficiálními médii vůbec zveřejněna. Lhostejný ateista, který o náboženství nic neví, může daleko snadněji podlehnout protináboženské nenávisti než ateista s přehledem. Může se ovšem také snadno stát „matrikovým“ katolíkem, protože je mu to zkrátka fuk.

Tatínek nebyl ateista lhostejný, nýbrž ateista programový, který se k ateismu sám dopracoval, sám náboženství odmítl a po důkladném uvážení vystoupil z katolické církve. Takové gesto se obyčejně nedělá, aniž by člověk měl jinou víru nebo aspoň víře podobné přesvědčení. Psychologický tlak prostředí (zejména rodiny) je totiž tak silný, že většina lidí má tendenci mu podléhat. Nemluvím teď o působení nějaké státní propagandy, ale o působení okolí, tedy obyčejných lidí, mezi nimiž žijeme.

Představte si, že ateista jde na pohřeb příbuzného a netuší, že rozloučení s nebožtíkem se koná přímo v kostele, kde se bude ihned sloužit mše. Lidé si klekají. Když zůstane jako jediný mezi klečícími stát, bude tam strašně razit. Co byste udělali vy? Přesvědčenému ateistovi je taková situace velmi nepříjemná.

Otce až do smrti mrzelo, že do toho kostela vůbec chodil a té mše se zúčastnil. Měl pocit, jako by se něčemu zpronevěřil. To bylo v roce 1967. Věřící lidé (ale i někteří ateisté) nepříjemnost situace možná nepochopí. Jistě, je všeobecně chápáno, že jinověrci se přímo nezúčastňují cizích náboženských rituálů, přičemž na přihlížení se to asi nevztahuje.

Většina křesťanů by se určitě necítila dobře, kdyby se najednou ocitli uprostřed skupiny muslimů, konajících svou modlitbu. Možná si ale někteří z nich myslí, že když někdo věřící není, tak mu to může být jedno. Nevím, nemám osobní zkušenost z podobné situace.

Podobné úvahy mě nakonec vždycky přivedou k tomu, že ateisté by vedle nezbytné morálky měli mít i nějakou víru. Samozřejmě, že ne víru v Boha, ale v něco analogického. A měli by ji patrně i slovně zformulovat, aby si mohli třeba sami zdůvodnit, proč se v určité situaci chovají právě tak a ne jinak. Bez toho totiž zůstane jen u jakéhosi nejasného pocitu.

Samotný ateismus vírou není. Je pouhým popřením něčeho. Každý ateista potřebuje nějaké své krédo, jemuž by měl zůstat věrný. Možná, že někteří už ho mají. Můj tatínek ho měl také a já jsem ho znala. Nemohlo se mě nedotknout. Jenže pozdější události se zas nemohly nedotknout toho kréda.

Tatínek byl zvláštní člověk, kterého skoro nikdo nechápal. Byl vždycky sám, i v té své partaji. Nikdy neměl žádné bližší přátele, podobně jako já. O to více věřil v tu budoucí novou společnost. Bývalý režim, jehož průkopníkem svého času byl, původně sliboval být také jakýmsi adventem, který měl vyústit ve vybudování dokonalé společnosti - komunismu. Nevyústil. Naděje byla zklamána. Jako by byl ten očekávaný nový řád mrtvě narozeným dítětem nebo ho zabil jakýsi Herodes.

Nebudu rozebírat období minulého režimu, které vyústilo ve známé události roku 1989, jimiž bylo ukončeno. Ten první polistopadový advent byl plný naděje. Chvilku se zdálo, že zavládne všeobecné smíření. Před Vánocemi si všichni s rozzářenými tvářemi upřímně přáli šťastné svátky.

Nakonec, bohužel, místo očekávané změny k lepšímu zavládlo jakési bezideové a bezvýchodné postkomunistické bezčasí. Komunismus byl ztracen a s vaničkou špíny na ulici vylito i dítě. Svítá nám však naděje, že i tato doba už je za námi a že se teď konečně všechno začne měnit k lepšímu. Přesněji řečeno: všechno rozhodně ne, ale možná to, co pokládáme nebo bychom měli pokládat za podstatné.

Rychecký

Málokdo toho stihl za svůj život tolik, jako Pavel Rychetský.

Jen namátkou byl uvědomělý komunista, po té chartista, advokát, předseda Ústavně právního výboru, generální prokurátor, senátor, ministr spravedlnosti a v neposlední řadě dělal dvacet let předsedu Ústavního soudu!

Co mě ale nejvíce zaráží je to, že ačkoli podepsal chartu, tak nikdy neskončil v "tuhých normalizačních létech" u lopaty či v kotelně, ačkoli si chartisté vždycky stěžovali, že po podepsání charty nemohli vykonávat svá povolání a on si zatím v klidu dělal podnikového právníka, jak se zde dočtete.

Nebýt tohoto soudruha, tak nikdy nemáme vládu takovou, jakou máme a ani na Hradě toho, koho máme! Nedivme se tudíž, že hned po zvolení prezidenta Pavla, dostal od něj nejvyšší státní vyznamenání, a to Řád Bílého lva, který se dával dříve především válečným hrdinům, či prezidentům.

Stačí vám to, co nám tu desítky let vládne?

V Sydney útočil otec se synem. Peklo na zemi, popsal svěde

Vojtěch Bauer NOVINKY 15,12,2025

Včerejší teroristický útok na pláži Bondi Beach v Sydney trval asi deset minut, uvedl očitý svědek Sean Tarek Goodwin, který hovořil s australskou stanicí ABC. Nasvědčují tomu i záběry ze sociálních sítí, někomu se totiž téměř celý útok podařilo natočit na mobilní telefon. Teror má podle poslední bilance 15 obětí. Mrtvých je i jeden ze dvou útočníků, druhý je zraněný. Podle policie střelili otec se synem.

Policie uvedla, že na místě střelby zabila 50letého muže, jeho 24letý syn je v kritickém, ale stabilizovaném stavu v nemocnici.

Svědék Sean Tarek Goodwin popsal, že při řádění střelců na zemi viděl lidi ležet v kalužích krve. Co na místě viděl, popsal jako „absolutní peklo na zemi“, cituje ABC. Poslední bilance hovoří o 15 obětech a 40 zraněných. Mezi oběťmi má být i jedno dítě.

Na sítích koluje necelých jedenáct minut dlouhé video, na jehož začátku již oba útočníci - jeden celý v tmavém a druhý s bílými kalhotami - střelí na lidi na pláži. Oba stojí na mostě a pálí z dlouhých zbraní. Lidé v blízkosti střelců utíkají, jiní si lehají na zem.

Muž s bílými kalhotami posléze sejde po schodech a na čas ze záběru zmizí. Právě tento muž se objevuje i na záběrech, kde je vidět, jak ho holýma rukama odzbrojí neohrožený svědek.

Po čase se tento muž znovu objevuje vedle svého kumpána na mostku a pokračuje v palbě. Video zachycuje i okamžiky, kdy jsou útočníci sami zasaženi. Jeden z nich střelným zraněním na místě podlehl, druhého záchranná služba odvezla do nemocnice v kritickém stavu.

K útoku došlo v neděli kolem půl sedmé večer místního času (06:30 SEČ). Australská policie incident označila za teroristický útok.

Už dříve se objevila informace, že jedním z útočníků je 24letý Navid Akram, který má trvalou adresu v Austrálii. Národnost obou mužů není oficiálně potvrzená. List The Jerusalem Post uvedl, že Akram má být Pákistánec.

V době útoku na Bondi Beach židovská komunita slavila začátek svátku chanuka. Podle australských i izraelských politiků se právě tyto oslavy staly cílem teroristického útoku. Oslav se účastnilo podle některých zdrojů až dva tisíce lidí.

Akce Pavouk: komunisté si mysleli, že je Židé chtějí svrhnout a tak proti nim StB rozjela obří akci

Medium cz

Státní bezpečnost ji nazvala Akce Pavouk – a jako pavouk skutečně mnoho let spřádala neviditelnou síť, do níž chytala tisíce československých občanů židovského původu. Pod záminkou boje proti „sionismu“ režim potají mapoval a ničil životy lidí.

Článek

Na sklonku roku 1971 spustila Státní bezpečnost systematickou akci proti všem občanům židovského původu. Dala jí krycí název Pavouk – pavouk, jako by tušili, že budou spřádat obrovskou síť. Byl to projekt obludných rozměrů vzhledem k tomu, jak málo Židů po válce v Československu zůstalo.

Jeho cílem bylo plošně zmapovat, kde všude Židé v zemi žijí, pracují, stýkají se. Státní bezpečnost věřila, že tak předejde „nebezpečí sionismu a židovského buržoazního nacionalismu“, jak tehdy s oblibou říkala. Po celé zemi proto vznikaly tajné kartotéky.

Do roku 1988 v nich bylo založeno přes dvacet tisíc osobních spisů: stovky šuplíků plné jmen, dat narození, povolání, informací o rodičích, sourozencích i dětech evidovaných – celé rozkreslené rodokmeny, které měly určit, kdo je „potenciální sionista“.

V evidenční kartě muselo být dokonce uvedeno, jakým způsobem si StB ověřila, že dotyčný člověk má židovský původ či víru. Nešlo totiž jen o členy náboženských obcí. Do pavučího záběru spadli i úplně sekulární lidé, jejichž „nejméně jeden z rodičů byl židovského vyznání nebo se před rokem 1948 hlásil k židovské národnosti“.

Jak cynicky poznamenal jeden dobový dokument: předpoklad, že židovství samo o sobě určuje světový názor, byl režimem pojmán jako důkaz, že nejde o nic jiného než o sofistikovaný antisemitismus.

Co vedlo komunistickou tajnou policii k této rozsáhlé akci? Jaký zločin spatřovala v původu člověka? Odpověď leží v paranoidní atmosféře studené války. Od konce 60. let se ve slovníku východního bloku zabydlelo nové zaklínadlo: „sionismus“. Komunisté tímto pojmem nálepkovali vlastně jakýkoli projev židovské identity, a priori jej považovali za podezřelý.

Sovětský svaz po roce 1967 rozpoutal hysterickou protiizraelskou propagandu – v karikaturách líčil Židy jako spiklence s chapadly po celém světě. A jak trefně uvádí web Holocaust.cz: „Za sionistu byla v sovětském pojetí považována každá osoba, která měla nějaké židovské předky – se skutečným sionismem toto označení nemělo nic společného.“

Komunistický antisemitismus se tak jen převlékl do nového ideologického hávu. Kdysi nacisté, nyní soudruzi – princip zůstával týž.

Československo nebylo výjimkou. Už v 50. letech proběhly nechvalně známé procesy, v nichž propaganda líčila obviněné komunisty židovského původu jako „sionistické spiklence“. Běsnění vyvrcholilo v roce 1952 popravou Rudolfa Slánského a deseti dalších nevinných lidí v rámci zinscenovaného megaprocesu.

Tehdy komunisté využili antisemitské předsudky k likvidaci nepohodlných – a málem tím rozvrátili i poslední zbytky důvěry československých Židů v nový režim. Po smrti Stalina se státní zuřivost na čas utišila.

V roce 1962 dokonce ministerstvo vnitra ukončilo předchozí tajnou akci jménem Rodina, v níž evidovalo rodinné vazby osob židovského původu, s tím, že takové plošné sledování je neobhájitelným projevem antisemitismu. Na pár let se zdálo, že ideologická posedlost Židy pominula. Jenže vše se zvrátilo po roce 1967.

Rozhodující záminka přišla s Pražským jarem 1968. Tehdejší uvolnění poměrů a pokus o „socialismus s lidskou tvář“ vyděsily konzervativní křídlo komunistů k smrti. Když reformní hnutí

potlačila invaze vojsk Varšavské smlouvy, potřeboval nastupující normalizační režim ukázat na viníka.

A v duchu sovětské propagandy jím učinil mytického Žida – „sionistu“. Historik Ondřej Koutek k tomu poznamenává: „StB celé Pražské jaro interpretovala jako pokus o jakýsi sionistický převrat a tomuto vývoji do budoucna chtěla jednou provždy zabránit.“ Mnozí čelní představitelé obrodného procesu (od spisovatele Arnošta Lustiga přes novináře Jiřího Pelikána až po generála Františka Kriegla) totiž byli židovského původu.

Nikdo soudný nepovažoval jejich reformní aktivity za organizovaný etnický komplot – ale komunistická ideologie soudná nebyla. V očích Husákových normalizátorů se z pohodlné zkratky stal pevný názor: Židé rozvrátili socialismus zevnitř.

Žid jako nepřítel státu

Od roku 1970 tak vládnoucí garnitura začala potichu upevňovat síť proti domnělému židovskému vlivu. Zpravodajské správy Ministerstva vnitra dostaly pokyn soustředit pozornost na tzv. sionistickou problematiku. StB obnovila sledování židovských náboženských obcí a zahájila budování databází.

Na jaře 1972 pak ministerstvo vnitra oficiálně přistoupilo k cílené evidenci všech osob židovského původu nebo vyznání v Československu – začala Akce Pavouk. Po celé zemi dostali operativci za úkol lustrvat archivy matrik a někde i oslovovat pamětníky, aby dali dohromady jmenné seznamy Židů.

Úřady dokonce využívaly seznamy, které za války pořídilo gestapo. Karta za kartou přibývaly do centrální kartotéky. U každého jména musely být vypsány rodinné vztahy a eventuální příbuzní v cizině, zejména v Izraeli.

Pavouk si vyžádal i kuriózní opatření: jelikož děti evidovaných osob měly být automaticky registrovány po dosažení 15 let, StB musela sledovat i narozené potomky „smíšených manželství“. Totalitní režim jednoduše považoval židovskou krev za rizikový faktor sám o sobě – a to byla logika, jež v leccěms děsivě připomínala nacistické rasové zákony o „jedné židovské babičce“.

V praxi Akce Pavouk probíhala převážně skrytě a tiše. V normalizačních 70. letech se už nekonaly veřejné monstrprocesy jako za stalinské éry. Židé nebyli hromadně zavíráni do vězení jen pro svůj původ – StB se poučila, že otevřený teror by vyvolal odpor intelektuálů na Západě a mohl zkomplikovat obchodní styky. Místo toho nastoupila tichá, systematická perzekuce.

Tajní důstojníci referovali o jakékoli „prosionistické činnosti“ – tedy třeba i o tom, že si někdo dopisuje s příbuznými v Izraeli nebo navštěvuje přednášky o hebrejské kultuře. Získané poznatky pak využívali k nenápadným zásahům do života sledovaných lidí.

Probíhalo standardní úřední šikanování v zákulisí: někdo se například nedostal na vytoužený studijní obor; jiný přišel zčistajasna o práci a nenašel nové místo; dalšímu bez udání důvodu úřady neumožnily vycestovat do ciziny.

V archivech lze dohledat konkrétní příklady: lékař, kterému StB překazila nástup na kliniku, protože primář i jeho zástupce byli Židé a „další Žid na oddělení“ už podle tajné policie představoval příliš velké riziko.

Podobně byla v některých podnicích uplatňována neoficiální kvóta: jakmile tam pracovalo „příliš mnoho“ Židů, postarala se StB, aby žádný další nebyl přijat. Židovský původ se tak stal skrytou překážkou kariérního růstu – rasovou kategorií, již režim oficiálně neuznával, ale v tichosti podle ní zacházel s lidmi.

Pavoukova síť měla mnohá vlákna. Státní bezpečnost například důkladně infiltrovala židovské náboženské obce pomocí informátorů z řad jejich členů. Někteří ke spolupráci svolili pod nátlakem či výměnou za příslib výjezdu na Západ; jiní věřili komunistické lži, že bdí nad státní bezpečností a bojují proti sionismu, a donášeli horlivě.

Takoví tajní spolupracovníci sedávali v synagogálních radách i mezi zaměstnanci židovských institucí. Dohlíželi, aby žádná aktivita obce nevybočila z povoleného rámce, a pravidelně hlásili důstojníkům StB, co se uvnitř komunity šustne.

Ti pak mohli hbitě zasáhnout, pokud by snad do země přijel zahraniční rabin na návštěvu, pokud by se chystal letní tábor židovské mládeže nebo třeba vznikl kroužek pro studium hebrejštiny.

StB chtěla mít vše pod kontrolou. Její příslušníci skrytě dohlíželi i na významné židovské památníky. V terezínském Malé pevnosti například až do roku 1989 fungovala stálá expozice o historii komunistické policie – ale muzeum připomínající utrpení 140 000 Židů vězněných v ghettu se tam zřídít neobtěžovali.

Každoroční zářijovou tryznu Kever Avot k uctění obětí holokaustu sice stát tiše toleroval, ale úzkostlivě dbal, aby se o ní veřejně nevědělo.

Samotní čeští a slovenští Židé o existenci Akce Pavouk neměli tušení – pocítili však důsledky jejího tahání za nitky. Mnozí nabyli dojmu, že doma nemají budoucnost. Od poloviny 70. let se do zahraničí vystěhovaly stovky lidí, kterých se tyto represe dotkly.

Byl mezi nimi i spisovatel a dramatik Karol Sidon, potomek smíšeného manželství a pozdější vrchní pražský rabin. Jako signatář Charty 77 byl pronásledován dvojnásob. „Estébáky jsem měl dva, jednoho kvůli Chartě a druhého kvůli židovství, protože komunistický režim byl nepokrytě antisionistický a antisemitský,“ vzpomíná Sidon.

Právě vytrvalé sledování, zesílené Pavoukem, a opakované zatýkání ho nakonec přiměly odejít. Roku 1983 mu StB s nechutnou upřímností „navrhla“, že by pro něj bylo rozumnější emigrovat. Sidon pochopil – a vybral si exil, aby mohl vychovávat své děti aspoň v cizině svobodně.

Do Německa s ním tehdy zamířilo i několik dalších prominentních nepohodlných Židů. Ti, kdo zůstali, raději svou židovskost příliš nezdůrazňovali. Bylo snazší zmizet v šeru a splynout s davem než na sebe upozornit a riskovat problémy.

Mlčky tak dozníval kdysi bohatý židovský život v Československu. Stárnoucí přeživší holokaustu se stáhli do soukromí a mladší generace se často raději plně asimilovala. Kdo se přesto zapojil do činnosti židovské obce, stal se prakticky obratem zájmovou osobou StB.

Leo Pavlát, pozdější dlouholetý ředitel Židovského muzea, se v 70. letech jako mládenec zapojil do kulturních aktivit pražské obce – a ocitl se pod drobnohledem. „Vše doma tajil. Mamince jsem nikdy o žádných potížích neřekl. Měla toho naloženo už dost, než abych ji ještě stresoval estébáky,“ líčí Pavlát, jehož matka přežila Osvětim jako jediná ze sedmnáctičlenné rodiny.

Pokaždé, když ho tajná policie předvolala k výsledku, prožil noční můru: vyšetřovatelé na něj křičeli povědomé stereotypy o židovském spiknutí a nitkách, kterými Židé ovládají svět. Bylo to absurdní i děsivé zároveň. Pavlát chápal, že nemá jak svou nevinu dokázat – v očích antisemitů totiž židovský původ stačil jako důkaz viny.

Spálené spisy

Akce Pavouk trvala bezmála dvacet let. Její pavučina se rozrostla a zhoustla, byť ne všechny části bezpečnostního aparátu plnily úkol tak důsledně, jak si ústředí představovalo. Koncem 80. let se dokonce StB pokusila zavést počítačovou databázi s názvem Semité, která by evidenci Židů zrychlila – testovali ji v Plzni v roce 1987.

Než ji však stihli rozšířit do celé republiky, režim se začal hroutit. V listopadu 1989 se komunistický režim zhroutil a Státní bezpečnost v předtuše konce horečně ničila tajné materiály. Konec Akce Pavouk přišel rychle, v temných koutech archivu. Ještě v prosinci 1989 stihli příslušníci StB v rámci skartace skartovat všechny svazky krycím jménem Pavouk a spolu s ním podstatnou část písemné dokumentace k této akci.

PARADOX: Bývalý člen zločinné organizace diktuje

Tomáš Guttman HEGAION CZ 10. 12 2025

Cožpak prezident stojí nad zákonem, aby mohl zemi diktovat podle osobních sympatií?

Titulek novin říká „Nekompromisní prezident Pavel: Těžko si představím, že něco zvrátí můj názor na Turka“, a článek pokračuje „Dokáže si těžko představit, že by něco výrazně zvrátilo jeho názor, řekl dnes novinářům, jelikož Turek je nositelem vlastností a přístupu, který není slučitelný s funkcí tak vysokého veřejného činitele, jako je ministr; čelí mimo jiné kritice za kontroverzní příspěvky na sociálních sítích“ ([zde](#)). Médiím se rozmazáváním Turkových afér, ať již vymyšlených nebo vyrýžovaných z jeho emailové historie, podařilo udělat z Turka nejkontroverznějšího politika posledních let, což je vzhledem k existenci desítek exotů denně se promenujících po české i světové politické scéně zcela směšné.

Průzkumy veřejného mínění se předhánějí v procentech veřejnosti, která nechťejí Turka za ministra, citující například dvě třetiny z 1000 vybraných a dotazovaných, ale většinou ho odmítá jen asi polovina, a to dokonce ze vzorku 50 000 dotázaných (<https://www.denik.cz/cerna-a-bila/hodi-se-filip-turek-do-vlady-nazory-verejnosti.html>). Každého napadne otázka, u kterého ze 17 současných ministrů by se polovina obyvatel vyslovila pro to, že si ho přeje za ministra? Kolik procent lidí by chtělo přeběhlíka od pirátů Lipavského za ministra zahraničí? Současného místopředsedu vlády a ministra vnitra Víta Rakušana například na jeho funkcích už léta nechce víc než polovina lidí. U českých politiků je v posledních letech běžné, že prošustrují nebo dokonce zpronevěří miliony, nebo že zapletou Česko do sebevražedných mezinárodních závazků. O jejich kolaboraci s bývalým totalitním režimem ani nemluvě.

Ochranku Filipa Turka možná napadli v hospodě, ale on se neporval; Turek se oprávněně a odvážně zastal ženy napadené Arabem před jedním vyslanectvím, ale o žádný diplomatický incident nešlo. Ani jeho největším nepřátelům se nepovedlo nalézt nic silnějšího než žertovné zvednutí ruky k římskému pozdravu. Ať zvedne ruku, kdo ze žertu nikdy nehajloval (já ji nezvedám). Elizabeta Druhá patřila k nejváženějším panovníkům v historii, přestože v mládí hajlovala jako divá. Cožpak Trumpovi, Putinovi, Macronovi, Starmerovi, Meloniové atd, natož jejich ministrům, zabránili převzít funkci kvůli tomu, že někde něco napsali nebo někomu něco řekli? Může někdo s vážnou tváří říct, že jmenování Turka poškodí dobré jméno České republiky?

Co se týče dobrého jména, cožpak jsme již neviděli premiéra, jehož milénka použila tajné služby ke sledování premiérovky manželky? Nepoznali jsme nahého premiéra na italské party podle jeho náramku? Lze uvést mnoho dalších více i méně humorných i šokujících historek ze života premiérů a ministrů, stejně českých jako zahraničních. Pochybují, že by Filip Turek představoval větší nebezpečí pro dobré jméno republiky než ony desítky dřívějších i dnešních politiků. Na rozdíl od mnoha z nich však má Filip Turek a jeho strana jasný cíl: pokusit se zabrzdit destruktivní zelené programy předchozích vlád. Sotva by jako ministr zahraničí nebo ministr pro životní prostředí udělal větší škody než přátelé Hamásu ze Strany pirátů nebo přátelé kůrovce ze Strany zelených.

Po přečtení sebevědomé Pavlovy věty „Těžko si představím, že něco zvrátí můj názor na Turka“ každého pamětníka těch starých totalitních časů, kdy rodina Petra Pavla patřila k elitě stejně jako

dnes, napadne věta: „Těžko si představím, že něco zvrátí můj názor na Pavla“. Podle historiků prošel Petr Pavel, syn agenta vojenské kontrarozvědky, v roce 1987 přijímacím řízením ke Zpravodajské správě generálního štábu, což byla předlistopadová komunistická vojenská rozvědka, vedle Státní bezpečnosti druhá největší tajná služba v období komunistického režimu. V roce 1988 nastoupil do jedné z nejméně utajovaných částí armády, institutu pro přípravu vojenských rozvědků, jak tzv. nelegálů, tak pracovníků rezidentur po celém světě; spolupracovali s 1. správou, což byla komunistická civilní rozvědka spadající pod StB. Přihlášku do KSČ podal již v roce 1983, byl členem stranického výboru, i předsedou základní organizace KSČ pro celý ročník. V jeho kádrovém profilu nebylo nic, co by zavdalo jakoukoliv pochybnost, že jde o soudruha stoprocentně oddaného KSČ a Sovětskému svazu, připravoval se na dráhu rozvědky.

Pro ty, kteří jako dospělí totalitu nezažili (již 2/3 občanů), připomínám, že tehdejší rozvědka stejně jako ostatní orgány moci byly zaměřeny hlavně proti vlastním občanům. Kontrašpionážní pracovníci v armádě představovali ty nejspolehlivější a nejaktivnější zastánce komunistického režimu. Když jsem například v roce 1977 sloužil svou jednoroční vojenskou službu u tankové divize v Žatci, byl jsem svědkem, jak velký strach budili příslušníci vojenské kontrašpionáže, zvaní „kontráši“, mezi všemi vojáky – měli moc nade všemi. Měl jsem náhodou smůlu, že se na mě zaměřili kvůli poslechu západního rádia, Hlasu Ameriky (vyhrožovali mně dlouhým vězením a prodloužením vojny, nakonec jsem z toho vyšel s pouhým týdenním vězením a prodloužením vojny o týden). Před pár lety jsem si vyžádal od Ministerstva vnitra „svůj svazek“, má číslo č. 778920, a byl předaný vojenskou kontrarozvědkou civilní StB; dočetl jsem se v něm, že mě na vojně nahlásil jejich agent zvaný Emilo (označený jako „AG Emilo Reg. č. v. 75660“, jeho plné jméno znám, ale uvedu jen že to byl Jarda). Byl jsem mladý a bral to vše sportovně, mnohým způsobili daleko větší problémy; jde mi jen o to, nezapomenout, kdo oni byli a kým by se možná mohli opět stát.

K takovým lidem patřila rodina Petra Pavla. Zpočátku se Pavel za svou minulost kál s tím, že si své přehmaty odpracoval, ale jak se uvelebil na Hradě, tak ve všeobecné náladě odpuštění a nastavování druhé tváře na to všechno zapomněl. Pochybujeme-li o loajalitě některých lidí, nejde o pomstu. Jde o to, aby země nešla směrem, který vyhovuje někomu jinému než jeho loajálním občanům. Pro koho vlastně zrovna teď prezident odpracovává své hříchy, není jasné. Jasné ale je, že nejedná v souladu se zákony a zvyky země. O dobrém jménu republiky mluví někdo, kdo v první polovině svého života aktivně pracoval pro organizaci, kterou zákon č. 198/1993 Sb. § 2 (2) označuje jako zločinnou.

Podle Pavla je Turek nositelem přístupu, který není slučitelný s funkcí tak vysokého veřejného činitele, jako je ministr, ale je jasné, že když se Pavel mohl stát prezidentem, nic nestojí v cestě Turkovi, aby se stal ministrem. Podle článku 68 (2) ústavy prezident jmenuje předsedu vlády a na jeho návrh jmenuje ministry. Není zákonného důvodu, aby Pavel nejmenoval Turka ministrem čehokoli. Sám Pavel by dříve měl problém vůbec dostat vstupní vízum do USA, jelikož členství v komunistické straně to znemožňovalo, stejně jako nebezpečná nakažlivá nemoc. Otázka je, zda u prezidenta jde jen o osobní antipatii, nebo zda v jeho zvilém odporu zrovna proti těm, kteří se nejzásadněji vyjádřili proti zelené ideologii, nejde navíc o něco dalšího – třeba o

nějaké nové přehmaty, které bude v budoucnu třeba zase odpracovat.

Ten, který nic neztratil...

Eva Kaprálová, PRO - Právo respekt Odbornost

Přátelé, tolik slov jsem „vystřelila“ směrem k osobě Petra Pavla. Ne proto, že bych mu chtěla ublížit či nějak se mu mstít. Osobně ho neznám, nikdy jsem ho nepotkala.

Ale, mám-li být upřímná, tato má slova především usilovala o pozornost lidí, kteří Petra Pavla obdařili svým hlasem v prezidentské volbě a také k těm, kteří jsou ochotni přijmout jeho osobu jako „hlavu státu“. Není to proto, že bych nectila demokratický princip voleb a nebyla ochotná přijmout jejich výsledek.

Je to prostě proto, že jsem nikdy nepochopila, jak je možné, že člověk s takovou minulostí, nejenom, že najde drzost se o pozici prezidenta v postkomunistické zemi ucházet, ale především...že se vyskytne nemalá část národa, která to kvituje.

Musím ale přiznat, že se mi nikdy nepodařilo v této souvislosti použít takové obraty, které by plně odrážely mé vnitřní pocity.

Dnes jsem poslouchala ze záznamu rozhovor na XTV, kam si pozvala Alex Mynářová Jiřího Čunka. Mimochodem tento rozhovor vám doporučuji, zaznělo v něm z úst Jiřího Čunka mnoho moudrých vět. S tímto politikem v mnohém souzním, v mnohém nikoli. Přestože je jeho tvář spojena s politickou značkou, kterou opovrhují, jeho si nesmírně vážím.

Jiří Čunek v tomto rozhovoru pronesl na účet Petra Pavla přesně ty věty, které ve mně rozeznaly ty správné struny. Jejich tóny mne oblažily uspokojením, protože ony do detailu vyjádřily moje nejnítěrnější pocity...zcela přesně, trefně. Ano, Jiří Čunek to vyjádřil přesně. Že totiž Petr Pavel nikdy nic neztratil.

Václav Havel, Jiří Dienstbier, Marta Kubišová, Dominik Duka, Čestmír Císař, Miloš Zeman...a mnoho dalších. Někteří ztratili svobodu, jiní práci, kariéru... Přestože někteří ve straně byli a pak z ní vystoupili či byli za své názory a činy vyloučeni...vždy něco ztratili. Petr Pavel si nemohl a nemůže nic odpracovat. Protože kdyby byl tehdy on povolán vykonat pořádek na Národní třídu, byl by mezi těmi, kteří masakrovali demonstranty bezpochyby i on. Petr Pavel nikdy nic neztratil. Profitoval ze socialistického systému...převlékl kabát a profitoval dál. On prostě nemá morální právo být tím, kým ho jedni stvořili a kým ho druzí učinili...prezidentem postkomunistické země.

Ano, Jiří Čunek má pravdu.

Petr Pavel je tím, který nic neztratil...

P. S. A ještě jednu velice moudrou myšlenku Jiří Čunek pronesl – totiž tu, že kdyby ve svém druhém volebním období Miloš Zeman udělil Andreji Babišovi (který dotaci vrátil a nic nikomu nedlužil – přestože mnoho jiných žadatelů podobným způsobem dotaci získalo, vracet nic nemusejí a nikdo je trestně nestíhá) milost, nemohla by hrát současná vládní sebranka v demisi tuto „Hru na spravedlnost“. Trefně to Jiří Čunek pojmenoval – „Hra na spravedlnost“.

Poznámka –

Chci vysvětlení -proč v dobách kdy o nějakém Pavlovi (2013-2014) nikdo moc nepřemýšlel už v novinářských kruzích padalo tolik dotazů, jestli by přijal kandidaturu na post prezidenta?? Stále tvrdím že tahle osoba byla vybrána už dávno -jako loutka kterou někdo vodí!

S P O R T

Hokejová Síň slávy

Do Síně slávy českého hokeje byli v pondělí 6.12.v Praze slavnostně uvedeni bývalí hráči Otakar Janecký, Viktor Ujčík a in memoriam Jiří Dolana.

She survived Auschwitz, raised a son alone in Queens, and never remarried.

He became a rock star. She remained the strongest person he ever knew. Flora Klein was born in 1925 in Hungary—a Jewish girl who grew up in a country that would try to exterminate her. In 1944, when the Nazis finally invaded Hungary after years of uneasy alliance, Flora was 19. Hungarian Jews had been relatively protected compared to those in occupied Poland or Western Europe. That protection ended overnight. Flora and her family were rounded up, packed into cattle cars, and deported to Auschwitz-Birkenau—the extermination camp where Hungarian Jews were murdered at industrial speed during spring and summer 1944. Flora survived. One brother, Larry, survived. The rest of her family—parents, siblings, aunts, uncles, cousins—were murdered in the gas chambers. Flora was 19 when her world ended. She lived another 74 years carrying that weight.

After liberation in 1945, Flora lived in displaced persons camps—limbo spaces for survivors who had no homes to return to, no families waiting. She married. She became pregnant. In 1949, in Haifa, Israel, she gave birth to a son: Chaim Witz. The marriage didn't last. Details are scarce—Flora never spoke publicly about it, and her son respects that privacy. But by the time Flora decided to emigrate to America in 1958, she was alone with 8-year-old Chaim. She spoke no English. She had no money. She had no husband. She had a young son and the survival instinct that had carried her through Auschwitz. Flora Klein moved to New York City and started over. Again. They settled in Washington Heights, then Queens. Flora worked in garment district factories—sewing, stitching, piecework paid by unit. Long hours, low wages, exhausting conditions. She never remarried. Gene (Chaim) has said she was too traumatized by loss, too protective of what little family remained. She poured everything into raising her son. Young Chaim/Gene didn't fully understand what his mother had survived. She didn't talk about the camps. Didn't explain the nightmares or the silences or why she hoarded food or why she never threw anything away. But he understood she was strong. That she'd survived something unimaginable. That she worked brutal hours to keep them fed and housed. Gene has said his mother taught him two things: nothing is impossible, and you survive by working harder than everyone else. Those lessons built a rock star. Chaim Witz became Gene Simmons—bass player and co-founder of KISS, one of the biggest rock bands in history. The makeup, the pyrotechnics, the merchandising empire—all built on the work ethic Flora Klein instilled. Gene has spoken openly about his mother's influence. "Everything I am is because of my mother," he's said repeatedly. "She survived hell and still had the strength to raise me. Nothing I've accomplished compares to what she survived." Flora watched her son become famous, wealthy, a global icon. She lived comfortably in later years—Gene made sure of it. But she remained private, quiet, removed from the spectacle of KISS. She'd survived Auschwitz by becoming invisible. Even in safety, even in prosperity, she stayed in the shadows.

Flora Klein rarely spoke about the Holocaust publicly. For decades, she kept that part of her life sealed. The memories were too painful. The losses too vast. But in her 80s, she began talking—a little. She gave testimony to Holocaust museums. She let Gene speak about her experiences. She allowed her survival to be documented. She did it, Gene has said, because the survivors were dying. Because denial and revisionism were growing. Because her grandchildren needed to know where they came from. Flora Klein, who'd stayed silent for 60 years, spoke so that memory wouldn't die with her generation. She died in December 2018 at 93, in Los Angeles, surrounded by family. Her obituary noted she was Gene Simmons's mother. But that wasn't her identity. That was just one part of a life that contained multitudes.

Flora Klein was 19 when she entered Auschwitz. She should have died there—statistically, most 19-year-old Jewish women did. She survived. She rebuilt. She emigrated. She worked factory jobs in New York City. She raised a son alone. She never remarried because losing one family was enough trauma for a lifetime. She instilled in her son a survival drive so fierce he built an empire. She lived to 93, long enough to see her son's success, her grandchildren grow, her legacy secured. Gene Simmons—rock star, businessman, provocateur—has said that everything he's achieved is his mother's victory. That KISS exists because Flora Klein survived Auschwitz and decided to keep living. That's the story: from Auschwitz to Queens to stages around the world. From deportation to survival to factory work to watching her son become an icon. Flora Klein never wore makeup or costumes. She never performed on stage. She worked in silence, raised her son in poverty, survived by being invisible. But her legacy is loud. It's on stages in sold-out arenas. It's in the millions of records sold. It's in her son's repeated insistence: "Everything I am is because of my mother." Flora Klein was born in Hungary in 1925. She survived Auschwitz at 19. She rebuilt in Israel. She emigrated to New York. She raised Gene Simmons alone in Queens. She worked factory jobs for decades. She never remarried. She never sought spotlight or recognition. She just survived. And taught her son to do the same. She died at 93 in 2018—one of the last Holocaust survivors, mother to a rock star, proof that from unimaginable darkness, life finds a way forward. Her son wears demon makeup and breathes fire on stage. She survived Auschwitz and raised him in Queens. Both acts required extraordinary strength. Hers was quieter. But no less powerful. Zichrona livrach. May her memory be a blessing.

Victoria reward criminals.

Jason Wood MP
Only in Victoria under Labor, can you commit a home invasion or carjacking... and end up being rewarded with a Gold Coast theme park holiday. Violent youth offenders, convicted of terrifying families with machetes and break-ins, have been flown to Queensland for theme park trips, signed off by the courts and known to the Justice Department. Victims are calling it what it is, a slap in the face. Imagine having your home invaded, your kids traumatised, only to learn the offender gets a holiday you couldn't afford yourself. I support early-intervention programs, but why on earth are we flying violent offenders interstate when Luna Park or Gumbuya World, are right here at home? Victoria is becoming a lawless state. Under Labor, the message is... crime pays. Brad Battin and the Liberals have been clear, if you want to break the cycle, you need real accountability, real consequences, and programs that actually work... not theme-park holidays for offenders. Labor has completely lost control of youth crime. Victorians deserve better.

A SCHOOL KID Just Took the Australian Government to the HIGH COURT!
— And He Might WIN
* Only in Australia can a government that can't fix housing, can't stop inflation, and can't keep the streets safe, suddenly decide the real threat is 14-year-olds on Instagram. And now? Their authoritarian "social media ban" is officially being dragged into the High Court not by billion-dollar tech companies, not by political parties, but by school kids who have more backbone than half of Canberra combined.
*Let that sink in.
— A generation the government claims to be "protecting" is standing up and saying:
** No!
*You don't get to raise us.
*You don't get to parent us.
*You don't get to control our speech.
— This is what happens when governments get addicted to power, they start believing your kids belong to them. They start thinking the state has the right to decide what young Australians see, say, share, learn, or question online. And of course, behind the scenes? The same bureaucrats who can't regulate anything properly suddenly want total control over the internet, because censorship has always been the favourite tool of weak leaders.
— The irony?
*These students have shown more courage, more clarity, and more commitment to freedom than the entire federal frontbench.
*They're not suing for likes.
*They're not doing it for clout.
*They're doing it because they understand something the political class forgot:
*Freedom is a muscle.
*If you don't use it, you lose it.
*It's about who owns your voice, *It's about whether the government can decide what platforms you're allowed to use.